

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000347925

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1

Κ. ΒΟΥΤΣΙΝΑ

ΗΘΟΠΟΙΟΥ

ΕΡΓΑ
ΤΡΙΑΚΥΜΙΑ
ΨΥΧΗΣ

ΕΡΓΟΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΝΔΡ. ΒΑΘΗ

ΗΘΟΠΟΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΥΠΟΙΣ Κ. ΚΑΜΙΝΑΡΗ

1927

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΜΑΡΙΑΝΝΑ

ΠΑΥΡΙΚΙΟΣ ΔΟΝΑΤΟΣ

ΜΑΡΘΑ ΔΟΝΑΤΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ δώδεκα ἐτῶν

ΙΩΑΝΝΑ δεκατριῶν

ΜΠΕΛΛΑΣ

ΔΟΥΓΥΖΑ ὑπηρέτρια

Η ΣΚΗΝΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΕΠΟΧΗ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλία
ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ Συγγραφέως.

Κ. Β.

Τὸ παρὸν διατίθεται ἀποκλειστικῶς πρὸς ὄφελος
τοῦ Συγγραφέως.

ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ ΨΥΧΗΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

(Δωμάτιον με τρεις πόρτες εις τὸ βάθος, αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν στὸν κήπο. Ἄλλες δύο πόρτες, δίπλα στὸ δεύτερο παρασκήνιον, δεξιὰ. Πιάνο μ' ἓνα κάθισμα, ἀπέναντι τοῦ πιάνου μιὰ μικρὴ σόμπα. κοντὰ ὑπάρχει ἓνα τραπέζι, με βιβλία, τετράδια, ἐργόχειρα, καὶ ἓνα μικρὸ καθρεπτάκι, ἀριστερὰ τοῦ τραπεζιοῦ κάθισμα, δεξιὰ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἓνα μικρὸ σκαμνάκι).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

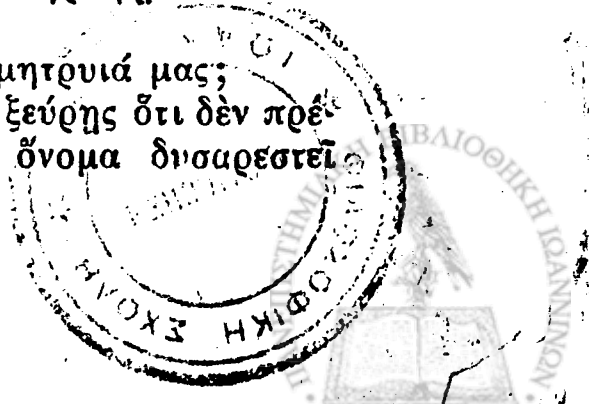
Παῦλος—Ἰωάννα—Μπελᾶς

Παῦλος. — (Καθήμενος κοντὰ στὸ τραπεζάκι μελετᾷ καὶ λέει σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν ἀδελφὴν του). Για πές μου Ἰωάννα, γράφεται μητρὶα ἢ μητέρα;

Ἰωάννα. — Μὰ νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ γραφῆ κατὰ δύο τρόπους.

Παῦλος. — Ἡ μητέρα λοιπόν, εἶνε μητρὶα μας;

Ἰωάννα. — Βέβαια, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξεύρης ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν λέμε ἔτσι, γιατί αὐτὸ τὸ ὄνομα δυσαρρεστὴ πολὺ, κι' αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα μας!

Μπελᾶς. — (ὅστις εἶχε ἀποκοιμηθῆ ἔξυπνᾷ ἔξαφνα).
Λοιπὸν παιδιά μου, ἔτελειώσατε τὴ μελέτη σας;

Παῦλος. — Βρίσκομαι στὸ τέλος τῆς μεταφράσεώς μου!

Μπελᾶς. — Καὶ οὐ Ἰωάννα, μὲ τὸ γεωγραφικὸ σου
χάρτη ποῦ εἶσαι;

Ἰωάννα. — Ὅριστε, κυττάξτε!

Μπελᾶς. — Ἐχώρισες καλὰ τοὺς νομοὺς κ' ἔσημείωσες
τὰ ὀνόματα τῶν πρωτευουσῶν; (παρατηρεῖ τὸν χάρτη)
Αἶ, αἶ, τί εἶν' αὐτά. Σὺ ποῦ προσέχεις τόσο πολὺ, πῶς
ἄφισες κι' ἔπεσε μιὰ κηλίδα ἐπάνω στ' ὄνομα τοῦ Γλαύκου;
Ὅριστε εἶνε ἐντελῶς σβυσμένο αὐτὸ τ' ὄνομα!

Παῦλος. — (ταραχθεὶς) Τοῦ Γλαύκου;

Μπελᾶς. — Αὐτὸ εἶνε νερὸ ποῦ ἔπεσε ἀπ' τὸ πινέλο σου!

Ἰωάννα. — Δὲν εἶνε μάρμαρα Μπελᾶ νερό, εἶνε δάκρυα!

Μπελᾶς. — Συγχωρῆστέ με παιδιά μου, ἔχετε δίκη.
Στὸ Γλαύκο ἀπέθανε, ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα σας, μὲ
φρικτὸ θάνατο; .. Ὁ Παῦλος αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ θυ-
μᾶται, καὶ οὐ Ἰωάννα ποῦ δὲν ἦσαν τότε περισσότερο ἀπὸ
πέντε χρονῶν. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἔφυγε ἡ καυμένη ἡ μη-
τέρα σας!

Παῦλος. — Ἐχετε λάθος, γιατί ἐγὼ τὴ θυμᾶμαι πολὺ
καλά!!... Θυμᾶμαι ὅτι ἔτρεχα σιὸ περιβόλι...

Ἰωάννα. — Ναί, ἀλήθεια, καὶ γὼ τὴ θυμᾶμαι!

Παῦλος. — Θ. μᾶμαι ὅτι ἔπαιζα μὲ τὸ μικρὸ μου ἄμα-
ξάκι, κι' ἡ ρόδα του κτύπησε σ' ἓνα δένδρο κι' ἔπεσα κάτω,
τότε μιὰ κυρία ποῦ φοροῦσε ἄσπρα φορέματα, ἔβγαλε μιὰ
δυνατὴ φωνή. Ἐτρεξε κοντά μου, μ' ἐσήκωσε σιτὴν ἀγκα-
λιά της καὶ μ' ἐφίλησε. Ἡ Ἰωάννα μούπε ὅτι αὐτὴ ἦταν
ἡ μητέρα μας!...

Ἰωάννα. — Ἐγὼ τὴν βλέπω πάντοτε σὰν ὄνειρο, θυμᾶ-
μαι ὅτι αὐτὴ μ' ἔμαθε νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω. Ἦτανε
καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα σὰν αὐτὴ ἐδῶ, καὶ γὼ κα-
θόμουν κοντὰ στὰ γόνατά της σ' ἓνα μικρὸ κάθισμα.
Μὲ τὸ ἓνα χέρι κρατοῦσε τὸ βιβλίον, καὶ μὲ τὸ ἄλλο μού-
δειχνε τὰ γράμματα! Τὸ μάθημα ἦτανε πολὺ δύσκολο,
κι' ἐγὼ ἔκλαια, τότε αὐτὴ ἄφινε τὸ βιβλίον, μ' ἔπαιρνε σιτὴν
ἀγκαλιά της, μὲ φιλοῦσε καὶ μὲ χαϊδεύε! Νομίζω μάλιστα
ὅτι εἶνε ἐδῶ, μπροστά μας τώρα. Μάρμαρα Μπελᾶ, μπο-
ρεῖς νὰ μοῦ πῆς, γιατί ἀφ' οὗ ἔχω τόσο κολὸ μνημονικό,
δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τὴ φυσιογνωμία της; Κάποτε ὁμως

μου φαίνεται ότι τὴ θυμᾶμαι, ἀλλ' ἔπειτα σὰν ἀστραπὴ μου διαφεύγη ἢ γλυκεῖά της μορφῆ... Σὺ ποῦ τὴν γνώρισες πές μας πῶς ἦταν ;!..

Παῦλος.—Ναί, καλέ μας, πετέ μας, τίποτε γι' αὐτήν...

Μπελᾶς.—(μὲ στενοχώρια) Παιδιά μου... πιστεύοτέ με... μὴ σκέπτεσθε τὰ περασμένα... δηλαδή... ναί... σκέπτεσθε πάντοτε τὴ μητέρα σας... κοὶ πολὺ περισσότερον ὅταν προσεύχεσθε. Ἔχετε δίκη, ἢ ἀγάπη τῶν παιδιῶν γιὰ τὴ μητέρα, εἶνε τὸ πρῶτο ἱερὸ καθῆκον ποῦ ἔχουν!

Παῦλος.— Ἀποκριθῆτέ μας σὲ μιὰ ἐρώτησι. Ἡ Ἰωάννα μοιάζει μὲ τὴ μητέρα μας;

Μπελᾶς.— (ζωηρὰ) ὦ! ὄχι! ὄχι! δὲν τῆς μοιάζει διόλου!

Ἰωάννα.— Τὶ κριμα. Λυποῦμαι πολὺ, γιὰτὶ ἂν τῆς ἔμοιαζα, δὲ θᾶκανα τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ παρατηρῶ ὅλη τὴ μέρα στὸν καθρέπτη, γιὰ νὰ τὴν βλέπω!

Παῦλος.— Κ' ἐγὼ τότε θὰ σ' ἀγαποῦσα σὰν μητέρα καὶ σὰν ἀδελφή!..

Μαυρίκιος.— (ἔσωθεν) Λουίζα ἔπε στὴν κυρία σου ὅτι εἶμαι ἔτοιμος!

Μπελᾶς.— Νά, ἔρχεται ὁ πατέρας σας!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Μαυρίκιος καὶ οἱ ἄνω

Ἰωάννα.— (τρέχει κοντά του) Ἡ μητέρα λοιπὸν ἔρχεται μαζί σου;

Μαυρίκιος.— Ναί, ἐὰν τὸ ἐπιτρέψῃς!

Παῦλος.— Καὶ δὲν ἔχεις παππάκη καμμιὰ δίκη σήμερα;

Μαυρίκιος.— Ὅχι, παιδί μου, ἔχομε διακοπὰς εἰς τὸ δικαστήριον αὐτὲς τῆς ἡμέρας.

Παῦλος.— Ξεύρεις παππάκη μου, τί σκέφθηκα καὶ τί ἀπεφάσισα! Θέλω νὰ γίνω δικηγόρος σὰν καὶ σᾶς!

Μπελᾶς.— Ἔ! ἔ! μὴ βιάζεσαι καὶ τόσο πολὺ ἀγαπητέ μου! δικηγόρος! βέβαια εἶνε καλά!.. ἀλλὰ δικηγόρος σὰν τὸν πατέρα σου, δηλαδή ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους, θὰ ἦταν λιγάκι δύσκολο!

Μαυρίκιος.— Σὲ παρακαλῶ Μπελᾶ, ἄφισε τῆς κολακείας μπροστὰ στὰ παιδιά μου!

Μπελᾶς.— Δὲν εἶνε κολακεῖες... εἶνε πράγμα ποῦ...

Ἰωάννα.— (τὸν διακόπτει) Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βεβαία, ὅτι ὁ Παῦλος θὰ γίνῃ καλὸς δικηγόρος!.. τὸ καταλαβαίνω ἐγὼ ... τώρα δὲν ξεύρω γιατί ... πιθανὸν γιατί εἶνε ἀδελφός μου καὶ τὸν ἀγαπῶ πολὺ...

Μαυρίκιος.— Δὲν εἶνε κακὴ δικαιολογία αὐτή! Ἐλάτε λοιπὸν παιδιὰ μου, πηγαίνετε νὰ φιλήσετε τὴ μητέρα σας, καὶ πῆτε της ὅτι τὴν περιμένω!...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μαυρίκιος -- Μπελᾶς

Μπελᾶς.— Εἶνε καὶ τὰ δυὸ χαριτωμένα!

Μαυρίκιος.— Κι' ἂν δὲν ἦσαν χαριτωμένα, ἐσὺ ἀγαπητὲ Μπελᾶ, πάλι θὰ τ' ἀγαποῦσες! γιατί κι' αὐτὰ σ' ἀγαποῦν καὶ σὲ ὀνομάζουν μάρμα Μπελᾶ!

Μπελᾶς.— Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο, γιατί ἡ οἰκογένειά σου εἶνε καὶ δική μου! Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦ μ' ἐπῆρες στὸ σπῆτί σου, καὶ μοῦδωσες ἄσυλο καὶ φιλοξενία, σὲ μένα ποῦ ἤμουν φτωχός, χωρὶς καμμιά ἐργασία καὶ πεινοῦσα, ἐγὼ ἕνας γέρω καθηγητής, ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη μοῦ ἔδωσες τὸ δικαίωμα νὰ τ' ἀγαπῶ σὰν παιδιὰ μου!

Μαυρίκιος.— Ὅταν φίλε μου, σὲ παρεκίνησα νὰ ἔλθῃς στὸ σπῆτί μου, εἴμεθα ὅλοι εὐτυχησμένοι τότε. Δὲν πίστευα ὅτι ἡ δυστυχία θὰ μὲ κτυποῦσε βαρειά, τόσο γρήγορα, καὶ ὅτι καὶ σύ, θὰ ἦσουν ὑποχρεωμένος, νὰ ὑποφέρῃς τὴ λύπη καὶ τὴ δυστυχία μου!

Μπελᾶς.— Ἄς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτὰ πλέον. Γιατί νὰ γυρίζουμε στὰ περασμένα, ὅταν τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μᾶς ὑπόσχονται χάρις στὸ Θεὸ εὐτυχίαν.

Μαυρίκιος.— Καὶ ἠμπορῶ ἔτσι εὐκόλα νὰ λησμονήσω. Δὲν εἶμαι ἀσθενοῦς χαρακτηῆρος, οὔτε ἐνθουσιάζομαι ποτέ. Τὸ γνωρίζεις σὺ καλὰ αὐτό. Ὑπέφερα μὲ ψυχραιμία τὸ δυνατὸ ἐκεῖνο κτύπημα... καὶ ὅμως ὁ Θεὸς γνωρίζει ἂν ἡ καρδιά μου ὑπέφερε, καὶ ἂν ἀγαποῦσα τὴ γυναῖκα ἐκείνη, ποῦ τόσο ἀνάξια μ' ἠπάτησε, κι' ἔφυγε μὲ τὸν ἔραστή της, καὶ ποῦ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ τὴν μισήσω! Ἦταν γιὰ μένα ἡ μόνη χαρὰ κ' ἡ εὐτυχία μου, ζοῦσα γι' αὐτὴν μονάχα καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ μου, καὶ ὅμως ἡ ἀθλία μ' ἐπρό-

δωσε. Ἐρριψε στήν οἰκογένειάν μου τὸ αἶσχος καὶ τὴν ἀτιμία ! !.. Ἐνόμιζα ὅτι ἤμouνα εὐτυχισμένος ! ! Ἐ ! τί ἐγωῖστές καὶ ἠλίθιος ποῦ ὑπῆρξα, γιὰ νὰ ἐλπίζω σὲ μιὰ αἰώνια εὐτυχία. Τώρα ὅμως τί μοῦ ἀπέμεινε !... Μία ἀνάμνησις ! Τί ἤμπορῶ ἐγὼ τώρα νὰ κάμω γιὰ νὰ ἐξαλείψω αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι, ποῦ ξεπροβάλλει πάντα ἔμπρός μου, καὶ μ' ἀνοίγη τὴν πληγὴ ποῦ νόμιζα ὅτι εἶχα γιαιτρεύσει ; Εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ βλέπω τὰ παιδιὰ μου, καὶ νὰ μὴ σκέπτομαι καὶ κείνη... Σὺ φίλε μου κυτιάζοντας τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα, τόσο ἀθῶα καὶ ἀγαπημένα μεταξύ των, σὺ ποῦ τὰ εἶδες νὰ μεγαλώνουν κοντὰ σου... δὲ θυμᾶσαι καὶ τὴ γυναῖκα ἐκείνη ποῦ τοὺς ἔδωσε τὴ ζωὴ ;

Μπελᾶς.—Σὺ τὴν θυμᾶσαι μόνον γιὰ νὰ τὴν κλαῖς... ἐγὼ ὅμως γιὰ νὰ τὴν θεωρῶ ἔνοχο ! Ἀπὸ τοὺς δυὸ μας ὁ μεγαλύτερος εἶνε καὶ αὐστηρότερος, καὶ γι' αὐτὸ θαυμάζω, γιὰτὶ αὐτὸ ἀντιβαίνει σιτοὺς κανόνας τῆς φιλοσοφίας...

Μαυρίκιος.—Μὴ θαυμάζης !.. εἶνε κανωνικότατον... Ἄν καὶ εἶμαι μικρότερός σου ἔχω περισσότερὴ πείρα στὴ ζωὴ ! Σὺ δὲ μελέτησες παρὰ μόνον στὰ βιβλία ! ἐγὼ ὅμως σὰν δικηγόρος μελετῶ, κάθε μέρα τὴν ἀνθρώπινη φύσι, ὅσον λοιπὸν προχωρῶ στὴν ἀναγκαστικὴ αὐτὴ μελέτη, τόσο περισσότερο λαμβάνω καὶ τὸ μέρος τοῦ ὑπερασπιστοῦ !

Μπελᾶς.—Καὶ ὅταν σὺ ὁ ἴδιος εἶσαι πελάτης :

Μαυρίκιος.—Βέβαια, γιὰτὶ χωρὶς αὐτό, δὲν θὰ εἶχα τὴν πεποίθησίν μου !

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Μάρθα—Ἰωάννα—Παῦλος καὶ οἱ ἄνω

Μάρθα.—Φίλε μου συγχώρησέ με, ποῦ σ' ἔκαμα νὰ περιμένῃς.

Μαυρίκιος.—Μάρθα μου ; δὲ σὲ μαλώνω, γιὰτὶ δὲ μ' ἔκανες νὰ περιμένω καὶ πολὺ, ἔπειτα εἶχα συντροφιά τὸ φίλο μας Μπελᾶ, τὸν ἀγαπητὸ Δάσκαλο ! Ἄκουσε Μπελᾶ ! ἔὰν τώρα ποῦ λείπω, ἔλθη τὸ πρόσωπο ποῦ περιμένωμε, νὰ τὸ δεχθῆς σὺ, καὶ ἂν τὸ βρῆς κατάλληλο, κράτησέ το, ἔὰν ὅμως δὲν συμφωνήσης μαζί του, δὲν μένει ἄλλο, παρὰ νὰ τοῦ πληρώσωμε τὰ ἔξοδά του, καὶ νὰ φύγη !

Παῦλος (σιγὰ τῆ Ἰωάννα).—Εἶναι γιὰ τὴ νέα μας διδασκάλισσα τὴν Ἀγγλίδα !

Μπελᾶς.—Πιστεύω, ὅτι ὁ φίλος μου, θὰ μᾶς στείλῃ γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ καμμιά καλὴ διδασκάλισσα.

Μαυρίκιος.—Καλὰ κάνε ὅπως καταλαβαίνεις καλλίτερα! Πᾶμε Μάρθα !

Μάρθα.—Ἀντίο, παιδιά.

Ἰωάννα (στὴν Μάρθα).—Μαζὺ μὲ τὰ πράγματα ποῦ θὰ πάρῃς μὴ λησμονήσῃς καὶ τὸ μετᾶξι γιὰ τὸ κέντημά μου Μητέρα !

Μάρθα.—Μήπως συνηθίζω Δεσποσύνη, νὰ λησμονῶ τῆς παραγγελίης σου ;... (φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ἰωάννα—Μπελᾶς καὶ Παῦλος

Ἰωάννα.—Ξέρεις, μάρμπα Μπελᾶ, νὰ μοῦ πῆς, γιὰ τὰ κορίτσια δὲν φοροῦνε βελούδινα φορέματα ;

Μπελᾶς.—Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ξέρω . . . μπορεῖ τὸ βελούδο νὰ τὸ φοροῦνε μονάχα οἱ παντρεμμένες γυναῖκες ;

Παῦλος.—Καὶ γιὰ τὸ ἕνα ἀδελφός, δὲν μπορεῖ νὰ παντρευθῆ τὴν ἀδελφή του ; γιὰτί ;

Ἰωάννα.—Ἐγὼ τὸ ξέρω !

Μπελᾶς.—Τὸ ξέρεις σὺ ; τόσο τὸ καλλίτερο, ἀπάντησε σὺ τότε !...

Ἰωάννα.—Νὰ λοιπὸν τὶ θὰ ἦταν ἂν ἐγὼ παντρευόμουν αὐτὸν ποῦσαι ἀδελφός μου, καὶ σὺ ἐμένα ποῦμαι ἀδελφή σου... ἀφοῦ ἀγαπιώμεθα τὸ ἴδιο, καὶ χωρὶς τὸ γάμο... Ἄν ὅμως ἐγὼ πάρω ἄνδρα ἕναν ξένο, καὶ σὺ μιὰ ξένη, ἢ οἰκογένειά μας τότε μεγαλώνει, ἐγὼ σᾶν μητέρα, καὶ σὺ σᾶν πατέρας, θᾶχωμαι περισσότερα πρόσωπα ν' ἀγαποῦμε.

Παῦλος.—Τότε λοιπὸν καθὼς λὲς ἐσύ, ἕνας ἄνδρας πρέπει νὰ παίρῃ πολλὰς γυναῖκες, καὶ μιὰ γυναῖκα πολλοὺς ἄνδρας !

Ἰωάννα.—ὦ ! αὐτὸ ὄμι !

Παῦλος.—Γιὰτί ;

Ἰωάννα.—Δὲν ξέρω νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴν αἰτία ! ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνεται ! εἶναι κακό !

Παῦλος.—(Στὸν Μπελᾶ) Γιατί μπάρμπα, σὺ δὲν παν-
τρεύτηκες;

Μπελᾶς.—Γιατί...νὰ γιατίι δὲν εἶχα καιρό!

Παῦλος.—Μὰ εἶνε πράγμα ποῦ χρειάζεται πολὺς καιρός,
φθάνει νὰ φροντίσης γι' αὐτό!

Μπελᾶς.—Όταν παιδιά μου, ἔχει κανεὶς φροντίδες,
δὲν ἔχει καιρό, νὰ φροντίζη γι' αὐτὰ τὰ πράγματα!

Παῦλος.—Σὰν εἶνε ἔτσι, τότε πᾶμε νὰ παίξωμε ὅσον
ἔχομε δικό μας, τὸν καιρό!

Μπελᾶς.—Καὶ δὲν πέρνετε τὴν ἄδεια ἀπὸ ἐμέ;

Ἰωάννα.—Εἶνε περιττόν, διότι δὲν θὰ μᾶς πῆς ὄχι...
Δὲν μᾶς λὲς ποτὲ ὄχι σ' ὅ,τι σοῦ ζητήσουμε. Πᾶμε Παῦλο...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Μπελᾶς—Λουῖζα

Μπελᾶς.—Δὲν θὰ ἦταν ἐνοχλητικὴ ἢ φλυαρία των, ἂν
μποροῦσα ν' ἀπαντῶ σ' ὅλες τῆς ἐρωτήσεις των. Αὐτὰ τὰ
μικρὰ πονηρὰ παιδιά, μ' ἐρωτοῦν γιὰ κάτι ζητήματα ποῦ με
κάνουν νὰ κλείνω τὸ στόμα! "ὦ! παιδικὴ ἀφέλεια! νομίζει
ὅτι τὰ ξέρει ὅλα! Ἐμελέτησα ὅλη τὴ ζωὴ μου, καὶ ὅμως
πολλὲς φορὲς, μιὰ λέξις τῶν παιδιῶν αὐτῶν, ἀποδεικνύει
ὅτι ὅλη ἡ μελέτη μου εἶναι τίποτε καὶ ὅτι εἶμαι ἓνας γέρο
γαῖδορος!

Λουῖζα.—(ἀπὸ τὸ βάθος) Κύριε Μπελᾶ! Μιὰ κυρία
περιμένει κάτω. Μοῦδωσε τὸ ἐπισκεπτήριόν της!

Μπελᾶς.—Κυρία Σάρα Μούλτων, ἀπὸ τὸν γιατρό
"Οσοβόρνο. "Ἄς ἔλθῃ!

Λουῖζα.—Μπορεῖ νὰ εἶνε ἡ δασκάλα ποῦ περιμένετε.
Προσπάθησα νὰ τὴν κάνω νὰ μιλήσῃ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατο!

Μπελᾶς.—"Ἄ! Καλὸ σημεῖον.

Λουῖζα.—(ἔξερχομένη) "Ὅλοι οἱ ἀφεντάδες ἔχουν τὰ
μυστικά τους.

Μπελᾶς.—Προτιμοῦσα ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ γυναῖκα του
νᾶταν ἐδῶ, ἂν δὲν συμφωνήσω, πῶς νὰ τῆς τὸ πῶ.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Μαριάννα, Λουῖζα καὶ ὁ ἄνω

Μαριάννα (μπαίνει μὲ σκεπασμένο τὸ πρόσωπον).—
Δὲν εἶναι ἐδῶ!...

Μπελᾶς.—Οἱ κύριοι εἶν' ἔξω καὶ μοῦ παρήγγειλαν νὰ σᾶς δεχθῶ ἐγώ!.. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ γιαιτροῦ σᾶς περιμέναμε σήμερα!..

Μαριάννη.—Ἐφθασα τὸ πρῶτ' σιτῆς τρεῖς!..

Μπελᾶς.—Καθήσατε! (Ἡ Μαριάννα κάθεται καὶ σηκώνει τὸ πέπλο) Καὶ γνωρίζεται ἀπὸ καιρὸ τὸ γιαιτρό;

Μαριάννα.—Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ μὲ σύστησε σ' αὐτόν, γι' αὐτὴ τῆ θέσι, ἓνα πρόσωπο ποῦ ἦτανε γνωστό, καὶ σ' αὐτόν καὶ σὲ μένα. Ὅριστε ἓνα γράμμα τοῦ γιαιτροῦ ποῦ περιέχει τῆς πληροφορίας, ποῦ αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ σᾶς δώση, διότι ἔφυγα βιαστικὴ καὶ σᾶς τηλεγράφησε μόνο τὴν ἀναχώρησί μου!

Μπελᾶς.—(παρατηρεῖ προσεκτικὰ μὲ ἔκπληξι τὴν Μαριάννα) Ἀλήθεια τὸ γράμμα ἦταν πολὺ σύντομο!

Μαριάννα.—Ὁ γιαιτρός θὰ σᾶς γράφῃ, ὅτι δέχομαι ὅλες τῆς συμφωνίας τοῦ κυρίου Δονάτου! Πρόκειται νὰ ἐπιβλέπω τὰ δυὸ παιδιὰ του καὶ νὰ διδάξω Ἀγγλικά, ποῦ εἶναι ἡ μητρικὴ μου γλῶσσα! Ἐλπίζω νὰ φανῶ χρήσιμη γιὰ τὴν ἀποστολὴ αὐτῆ, ὥστε νὰ εὐχαριστήσω τὴν οἰκογένεια, καὶ νὰ ἀποκτήσω τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ὅπως μοῦ εἶπαν εἶνε ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ! Πόσων χρονῶν εἶνε; λησμόνησα νὰ ρωτήσω τὸ γιαιτρό.

Μπελᾶς.—Πόσων χρονῶν;... Συγχώρησέ με, κυρία μου, θὰ σᾶς φανῆ παράξενο ποῦ σᾶς κυτᾶζω ἔτσι ἐπίμονα! Πιστέψιτε με δὲν σινηθίζω νὰ τὸ κάω αὐτὸ...ἀλλὰ...

Μαριάννα.—Ἀληθινά, κύριε, μοῦ φαίνεται περίεργο!

Μπελᾶς.—Εἶνε...ὅτι...ἔὰν...δὲν λέγω ὅτι εἶνε πορᾶξενο, ἐκπληκτικὸ...ὄχι βέβαια...μάλιστα ὑπάρχει κάποια διαφορά... ὅμως αὐτὴ ἡ φωνὴ!... αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ!... Ναὶ μοιάζεται πολὺ...

Μαριάννα.—Μὲ ποιά;

Μπελᾶς.—Μὲ τὴν πρώτη γυναῖκα τοῦ κυρίου Δονάτου, τὴν μητέρα τῶν παιδιῶν αὐτῶν.

Μαριάννα.—Ἄ! δὲν εἶνε καὶ τόσο περίεργο, τέτοιες ὁμοιότητες πολλὰς φορὰς τῆς ἀπαντᾶ κανεῖς.

Μπελᾶς.—Δὲ λέω ὄχι! Σεῖς μάλιστα εἶσθε ὅπως σᾶς θέλαμε, εὐγενὴς καὶ σεμνή, οἱ καλοὶ τρόποι σας, τὰ μάτια σας ποῦ φαίνεται ἡ ἀθωότης... Ἐχω πεποίθησι ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦσαν ναῦρουν καλλίτερη δασκάλα ἀπὸ σᾶς... ἀλλὰ...

Μαριάννα. — Ἄλλά, τί;

Μπελᾶς. — Εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνετε σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι.

Μαριάννα. — Καὶ γιὰ τί εἶνε ἀδύνατον;

Μπελᾶς. — Πόσο χρονῶν εἶσθε;

Μαριάννα. — Σαραντα τεσσάρων.

Μπελᾶς. — Ἐκείνη ἦταν τριάντα τριῶν.

Μαριάννα. — Καὶ λέτε λοιπὸν ὅτι τῆς ὁμοιάζω;

Μπελᾶς. — Ὅχι πολὺ, ἀλλὰ πάντως ὁμοιάζετε. Εἶναι μιὰ λυπηρὰ ἀνάμνησις. Ἄν ξέρατε πῶς ἀπέθανε! Πέρασαν σχεδὸν ὀκτῶ χρόνια. Ἐνα φοβερὸ δυστύχημα ἔγινε κοντὰ στὴν πατρίδα σας, στὰ περὶχωρα τοῦ Γλαύκου... ἐκάη! καταλαβαίνετε κυρία, ἐκάη σ' ἓνα τραῖνο!

Μαριάννα. — Ὅκτῶ χρόνια!;... Στοῦ Γλαύκου; Ἄ! ναὶ θυμοῦμαι! Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔγινε ἓνα φορικιαστικὸ καὶ τρομακτικὸ δυστύχημα, ἐξ αἰτίας μιᾶς σιδηροδρομικῆς συγκρούσεως ἣ ὁποία προεκάλεσε καὶ τὴν πυρκαϊὰν εἰς τὰ πρῶτα διαμερίσματα τοῦ σιδηροδρόμου, ὅλοι οἱ φονευθέντες τότε καὶ πληγωθέντες ἀπ' τὴν σύγκρουσι, ἐκάησαν ἀπὸ τὴν ἐκρηξι τῶν μηχανῶν τοῦ σιδηροδρόμου... ἐχάθησαν πλέον τῶν τριάντα ἐπιβατῶν.

Μπελᾶς. — Ἐμάθαμε τὴ θλιβερὰ εἶδησι σ' ὀλίγους μῆνες, εἶχαν δημοσιεύσει τ' ὄνομά της ὅλες ἡ ἐφημερίδες. Ἐπῆγα τότε ἀμέσως στὸν Γλαῦκο, καὶ ἀφοῦ ἐξήτασα καὶ ἔλαβα πληροφορίες... τότε πιστοποίησα τὸν θάνατό της.

Μαριάννα. — Ὅστε κυρία, ἀφοῦ ἡ δυστυχησμένη ἐκείνη γυναῖκα ἀπέθανε, ὁ κ. Δονᾶτος ξαναπαντρεύηκε! Λοιπὸν αὐτὸ τὸ λυπηρὸν συμβάν, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ξεχάστηκε... τότε ποιά ἐντύπωση πιστεύετε, ὅτι μπορεῖ νὰ τοῦ κἀνη, μιὰ ἀβέβαια ὁμοιότης, ποῦ δὲν θὰ μπορέσῃ ἴσως νὰ τὴν καταλάβῃ.

Μπελᾶς. — Εἶν' ἀδύνατον, κυρία μου, τὴν κατάλαβα ἐγώ... Ἄ!... ὄχι! δὲν πρέπει νὰ σᾶς ὀδῇ... Σᾶς ἐξορκίζω, μὴ ἐπιβαρύνετε τὴν θέσι μου, καὶ πέση τὸ λάθος σ' ἐμένα... θὰ σᾶς ἀποζημιώσω γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου σας... θὰ ἔλθω σήμερα νὰ σᾶς εὔρω νὰ συνεννοηθοῦμε, καὶ νὰ κανονίσωμε τὸ ταξεῖδι σας. Ἄλλὰ πρέπει νὰ φύγετε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σᾶς παρακαλῶ... φύγετε πρὶν γυρίσῃ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία!... Σᾶς ἐξορκίζω!...!

Μαριάννα. — Τὸ λέτε σοβαρὰ νὰ φύγω, πρὸ τοῦ ἴδω τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα μὲ στέλλουν;.. Νὰ φύγω χωρὶς.

νά ξέρω, ἂν μὲ θέλουν, ἢ μὲ οἰώχνουν ;... καὶ γιὰ τὸ ὄλ' αὐτά ;
Γιὰ μιὰ σύμπτωσι μοιραία, δικαιολογημένη μὲν, ἀλλὰ
ὑπερβολικὴ... (παρατηροῦσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον). Μὰ
ἐπὶ τέλος κύριε, κυττάξτε με, καλὰ !.. καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι ἀδί-
κως φοβεῖσθε !

Μπελᾶς.—Ξέρω καλὰ ὅτι δὲν εἶσθε σεῖς !... μάλιστα
εἶχα τὴν τιμὴν νὰ σᾶς τὸ πῶ... αὐτὴ ἦτο ξανθὴ... ὕστερα...
(παρατηρῶν). Ἄ ! ὄχι... δὲν εἶν' αὐτὴ !

Μαριάννα.—Ἐλάτε λοιπόν, ἀφίστε στὴν ἡσυχία τοὺς
νεκρούς.

Μπελᾶς.—Δὲν πρόκειται γιὰ νεκρούς, ἀλλὰ γιὰ
ζωιταιούς. Ἡ ἡσυχία των κινδυνεύει. Δὲν εἶμαι ἰσχυρο-
γνώμων κυρία, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ οἰοθάνομαι τὸ καθή-
κόν μου πολὺ... πρόκειται γιὰ τὴν ἡσυχία ἀνθρώπων ποῦ
ἀγαπῶ πολὺ λυποῦμαι ἀπ' τὴ καρδιά μου. ἀλλ' εἶμαι ἀναγ-
κασμένος νὰ σᾶς τὸ ξαναπῶ, ὅτι δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μείνετε
σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι !

Μαριάννα.—Ὡστε, μὲ διώχνετε ;

Μπελᾶς.—Εἶνε δυστυχῶς ἀπόφασις μοιραία ! Πῆτέ
μοο τί ἀποζημίωσι θέλετε !..

Μαριάννα.—Ἀποζημίωσι ; ... Νὰ τὴν κάνω τί ;

Μπελᾶς.—Λοιπόν, τί θέλετε ; !

Μαριάννα.—Θέλω !.. (μὲ φωνὴν ἰσχυρὰν) θέλω τὰ παι-
διά μου !..

Μπελᾶς.—Ἔ !.. τί... τί... εἶπατε ;... ἀδύτατο εἶνε τρελλή !
ἢ ἐγὼ εἶμαι τρελλός... ἀλλὰ ποιά ;... Μίλησε ποιά εἶσαι ;...

Μαριάννα.—Ἡ Μαριάννα ἐπροδόθη μόνη της. Δι-
στάσεις ἀκόμη νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃς ; Κύριε Μπελᾶ... φθά-
νουν δέκα χρόνια ποῦ ἐτιμωρήθηκα καὶ ὑπέφερα τόσα βρά-
σανα καὶ θυσίες, κι' ὁ θάνατος ποῦ χωρὶς νὰ θέλω, ἐπέ-
βαλλα εἰς ἐαυτήν, γιὰ τὸ σφάλμα μου : Ὁ Θεὸς μὲ συνε-
χώρησε, καὶ μὲ ὀδήγησε κοντὰ στὰ παιδιά μου !

Μπελᾶς.—Ὡ ! Θεέ μου ! ζῆτε λοιπόν ;

Μαριάννα.—Ναὶ ζῶ, διότι ἡ αὐτοκτονία εἶνε ἔγκλημα,
καὶ ὁ θάνατος μ' ἐλυπήθη !

Μπελᾶς.—Καὶ ἀφίσατε νὰ πιστευθῇ ὁ θάνατός σας ;
Καὶ δὲν σκεφθήκατε ὅτι ὁ ἄνδρας σας νομίζοντας ὅτι εἶνε
ἐλεύθερος...

Μαριάννα.—Ἡ ἴδια τὸ θέλησα... νὰ εἶνε ἐλεύθερος !
Εἰς τὸ δυστύχημα τοῦ Γλαύκου, εἶδα τὸ χέρι τῆς θείας

προνοίας ποῦ μοῦδωκε τὴν εὐκαιρία, νὰ ἔξαφανίσω διὰ παντὸς τ' ὄνομά μου. Μιὰ ἐπιστολή εὐρεθεῖσα ἐπάνω μου καὶ ἡ ὁποία ἀνῆκε σὲ μία φίλη μου συνταξειδιώτισσα, προεκάλεσε τὴν καταγραφὴν καὶ τοῦ ὀνόματός μου μεταξὺ τῶν θυμάτων. Αἱ ἔφημερίδες ἀνέγραψαν τ' ὄνομά μου. Οὔτε διέψευσα τὴν εἶδησιν αὐτὴν, διότι ἤθελα νὰ τελειώσω μὲ τὸ παρελθόν !.. Ἐδέχθηκα τὸν πρόωρο αὐτὸ τάφο, ποῦ ἀπήλαττε τὴν οἰκογένειάν μου ἀπ' τὴν ἀτιμία. Νεκρὰ ἤμουν κατὰ τὸ ἥμισυ συγχωρημένη, γιατί κανεὶς δὲν ἀρνεῖται ἓνα δάκρυ, σὲ κείνους ποῦ δὲν ὑπάρχουν πλέον, ἔστω καὶ ἂν χύνεται ἀπὸ εὐχαρίστησι, διότι ἔσβυσαν διὰ τοῦ θανάτου τῶν τὴν ντροπὴ καὶ τὴν ἀτιμία. Ἐγὼ αἰσθανόμουν τὰ δάκρυα αὐτὰ νὰ ἐλαφρώνουν τὴν καρδιά μου. Ἐβλεπα τὸν ἄνδρα μου ποῦ ἐπεβάρυνα μὲ τὴν ἀτιμία μου, ν' ἀποκτᾶ τὴν ἐλευθερίαν του. Σκεπτόμουν τὰ παιδιά μου ποῦ θὰ ἦσαν ἀναγκασμένα, νὰ κοκκινίζουν ντροπιασμένα γιὰ τὴν μητέρα των, ὅσάκις τὰ ἠρώτα κανεὶς γι' αὐτήν. Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ δυστιχήματος εἶχα πληγωθῆ βαρεῖά !... μὲ μετέφερον εἰς ἓνα σπῆτι τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, ὅπου μὲ περιποιήθησαν ἀρκετὸν καιρὸν. Ὅταν ἤμην ἐντελῶς καλά, καὶ θέλησα νὰ φύγω, μπροστὰ στὴν πόρτα μου εἶπαν οἱ οἰκοδεσπότες. «Κυρία ὁ Θεὸς νὰ σᾶς προστατεύσῃ ! μοῦ ἴφάνη τότε ὅτι ἔξαναβαπτίσθηκα, κ' ἔγινα ἄλλος ἄνθρωπος !! ...

Μπελᾶς.— Ὅσα μοῦ λέτε εἶνε παράδοξα ! εἶνε μιὰ καινούργια ἱστορία !... ἀλλὰ γιατί γυρίσατε ;

Μαριάννα.— Γιατὶ εἶμαι μητέρα !...

Μπελᾶς.— Θᾶταν προτιμώτερο νὰ τὸ εἶχάτε λησμονήσῃ!

Μαριάννα.— Καὶ τὸ λέτε αὐτὸ χωρὶς νὰ συγκινεῖσθε ; Νὰ τὸ λησμονήσω ;;. Πῶς πορεῖς νὰ φαντασθῆς ὅτι ἐγὼ λησμόνησα τὰ παιδιά μου ;... Ἐνας ἄτιμος κατέστρεψε τὴ ζωὴ μου ! τὸν εἶχα γνωρίσει σ' ἓνα χορὸ... ἔδωκα πίστι στὰ ψεύτικα λόγια του, τὰ γεμᾶτα ἀπὸ ἔρωτα καὶ ὑποσχέσεις, μ' ἔκανε νὰ χάσω τὸ λογικόν μου, καὶ τέλος νὰ γίνω ἔρωμένη του, Ὁ ἄνδρας μου εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη σ' ἐμέ, καὶ δὲν κατάλαβε τίποτε. Αἱ ἔνοχοι σχέσεις μας ἐκράτησαν πολὺ καιρὸ. Προσπάθησε ὁ ἄτιμος νὰ μ' ἀποσπάσῃ κι' ἀπ' τὴν οἰκογένειά μου, καὶ τὸ ἐπέτυχε ! Ὁ ἀσυνείδητος ἐκεῖνος ἀπατεῶν, εὐρῆκε μιὰ ὀλέθρια στιγμὴ παραφορᾶς, ζηλοτυπίας, καὶ θυμοῦ κατὰ τοῦ ἀνδρός μου, γιὰ νὰ μοῦ πῆ,

ὅτι ὁ ἄνδρας μου τᾶξερε ὅλα, καὶ ὅτι ἤθελε νὰ μὲ διώξη, ἴσως καὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ ! "Ἄλλο μέσο γιὰ νὰ σωθῶ δὲν μοῦμενε παρὰ ἡ φυγή !.. Θέλησα νὰ παρουσιασθῶ στὸν ἄνδρα μου ν' ἀκούσω τὴν τιμωρία μου, καὶ τὴν ἀπόφασί του, ἀπ' τὸ στόμα του !..." Ἐνα ἀμάξι ἐπερίμενε κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι ! Εἶχε φροντίσει γιὰ τὴ φυγή μας ὁ ἄτιμος ! Μὲ παρεκίνησε νὰ φύγωμε...καὶ μ' ἔσυρεν ἔξω...ἔλειψαν αἱ δυνάμεις μου, ἐπάλαισα μὲ τὸν ἑαυτό μου ... καὶ ἔπεσα τέλος λιπόθυμος...νὰ ἀκριβῶς ἐκεῖ !! (δίχνει τὴ γωνία τοῦ δωματίου). Δὲν ἐβλεπα, δὲν ἄκουα πιά τίποτε !.. "Ὅταν συνῆλθα στὸν ἑαυτό μου, ὅταν μπόρεσα νὰ ἀνακτῆσω τὸ λογικό μου, εἶχαν περάσει τρεῖς ἡμέραις. Τρεῖς μέρες μὲ πυρετό, ἀγωνία, καὶ παραφροσύνη !... "Ε ! τότε σκέφθηκα, τί ἔκαμα. "Ἐφυγα μακρὰ ἀπὸ τὸν ἀχρεῖο αὐτὸν ποῦ μὲ κατέστρεψε, καὶ μὲ χώρισε ἀπ' τὸν ἄνδρα μου, καὶ τὰ παιδιά μου. Τὰ μεσάνυχτα ἐπέστρεψα ἐδῶ, περιτριγύριζα τὸ σπῆτι μου, καὶ παρατηροῦσα μήπως φανῆ κανεὶς ! Ἄλλὰ καὶ ὅταν ἐπροχώρησε ἡ ἡμέρα, τὸ σπῆτι ἦτανε πάντα κλειστό καὶ ἔρημο... Τὰ παιδιά μου δὲν ἦσαν πιά ἐκεῖ ὁ πατέρας των, τὰ ἔστελλε πολὺ μακρὰ ἀπ' ἐδῶ. Δὲν ξέρω πῶς ἔμαθα ὅτι ἔφυγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο. "Ἠλπίζα ὅτι θὰ τὰ ἐπανεύρισκα ἐκεῖ, καὶ ἀνεχώρησα ἀμέσως ! μ' ἐννοεῖτε ; ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἔχασα κάθε ἐλπίδα μόλις ἔφθασα κ' ἐκεῖ !! Μετενόησα πικρὰ γιὰ τὴν πράξι μου αὐτή ; Γι' αὐτὸ τῶρα ποῦ τὰ ἐπανευρίσκω σᾶς λέω ! Θέλω νὰ ἴδῶ τὰ παιδιά μου !!

Μπελάς.—Συχάσατε, κυρία, γιὰ τὸ Θεό ! !

Μαριάννα.—Ναί ! θέλω νὰ τὰ ξαναἰδῶ. Εἶχα χάσει κάθε ἐλπίδα. "Ὅταν μιὰ ἡμέρα ἔξαφνα ἔμαθα ἀπὸ κάποιον πρόσωπο, ὅτι ὁ γιατρός "Οσβόρνο, ζητοῦσε μιὰ διδασκάλισσα γιὰ μιὰ οἰκογένεια..." Ἐπῆρα μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ καὶ πῆγα στὸν γιατρό. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰ μου, ὅταν ἔμαθα τὴν οἰκογένεια ποῦ ζητοῦσε διδασκάλισσα. Ἦταν ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀνδρός μου...καὶ τῶν παιδιῶν !..Καὶ ὅμως θὰ τὸ πιστεύσετε ; κατώρθωσα νὰ μὴ προδοθῶ...οὔτε τὸ παραμικρὸ κίνημα...οὔτ' ἓνα δάκρυ...οὔτ' ἓνας στεναγμὸς δὲν ἐβγήκε ἀπὸ τὰ στήθη μου...."Ὅταν ἔλαβα τῆς πληροφορίας ποῦ μοῦ χρειάζοντο γιὰ τὸ ταξεῖδι μου, καὶ εἶχα τελείως συμφωνήσει μὲ τὸν γιατρό, ἔφυγα ἀπ' τὸ σπῆτι του, καὶ στὸ δρόμο, μιὰ ἀόριστη ἀμφιβολία καὶ φόβος, μ' ἔκυ-

ρίευσε, μήπως μὲ ἀναγνωρίσουν στὸ σπῆτί μου καὶ μὲ ἀποπέμψουν. Ἐβάδιζα ζαλισμένη ἀπὸ τὰς σκέψεις αὐτάς, ὅταν κατὰ τύχην συνήντησα πρόσωπα ποῦ μὲ γνώριζαν κόρη, γυναῖκα καὶ μητέρα... Ἀ! ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν γιὰ μένα ἡμέρα φόβου καὶ χαρᾶς!.. Ναὶ χαρᾶς, σὰν εἶδα ὅτι δὲν μὲ ἀνεγνώρισαν! Ὁ Θεὸς μ' ἔλυπήθη γιὰ τὴ θυσία μου! Ἡ Μαριάννα Δονάτου χάθηκε γιὰ πάντα, στὴν τρομερὴ ἐκείνη καταστροφή! Τὰ χρόνια καὶ τὰ βάσανα μὲ παρεμόρφωσαν τελείως... Ἦμουν ἄλλη γυναῖκα... Μιὰ μόνη ἐπιθυμία, ἕνα σκοπὸ εἶχα τώρα, νὰ γυρίσω... σπῆτί μου... νὰ ξαναϊδῶ τὰ παιδιὰ μου, .. καὶ ὕστερα ν' ἀποθάνω!

Μπελᾶς. — (σπογγίζει τὰ δάκρυά του) Καὶ ἦλθατε μὲ τὴν ἐλπίδα... .

Μαριάννα. — Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἄβλεπα τὰ παιδιὰ μου. Πιστεύω ὅτι καὶ σεῖς συνεικηθήητε, καὶ δὲ θὰ πῆτε στὸν ἄνδρα μου νὰ μὲ διώξῃ. οὔτε θὰ φανερώσετε τ' ὄνομά μου. Καὶ γιὰ σᾶς καὶ κάθε ἄλλον θὰ εἶμαι ἡ Σάρρα Μούλτων, καὶ ὄχι ἡ Μαριάννα!...

Μπελᾶς. — Ἄλλὰ κυρία, γιὰ σκεφθῆτε καλά!

Μαριάννα. — Φοβεῖσθε μὴ προδοθῶ; ὦ! ὄχι! θέλετε μιὰ ἀπόδειξι; Τὰ παιδιὰ μου εἶναι ἐκεῖ στὸ περιβόλι! Ἄπ' τὴ στιγμή ποῦ σᾶς ἔμιλῶ, δυὸ φορές τὰ εἶδα νὰ περνοῦν. Λοιπὸν μ' εἶδατε νὰ κάνω τὸ παραμικρὸ κίνημα; βλέπετε; Δὲν γύρισα ἐδῶ σὰν ξένη; Κατολαβαίνετε λοιπὸν ὅτι μπορῶ νὰ συγκρατήσω τὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ μὴ ἐκτεθῶ!..

Μπελᾶς. — Δὲν σᾶς λέγω κυρία νὰ φύγετε!... ἡ θυσία σας εἶνε μεγάλη... ἀλλ' ὁ σκοπὸς σας αὐτός, πιστεύσατέ με... ὅσον κι' ἂν θαυμάζει κανεὶς... εἶνε ἀκατόρθωτος!..

Μαριάννα. — Ἀκατόρθωτος!

Μπελᾶς. — Σᾶς λέγω εἰν' ἀδύνατο!... Ἐὰν ἐπιμένετε, τὶ θὰ γίνῃ!!! ὦ! κυρία σᾶς παρακαλῶ... σᾶς ἐξορκίζω!... ἔὰν σᾶς βρῆ ἐδῶ! Γιὰ ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὴν ἡσυχία του, ποῦ ὑπέφερε τόσο γιὰ σᾶς... γιὰ τὰ παιδιὰ σας ποῦ δὲν πρέπει νὰ ξέρουν... .

Μαριάννα. — Μὴ φοβεῖσθε!... ἐκεῖνα δὲ θὰ μάθουν τίποτε... . σᾶς τὸ ξαναλέγω, σᾶς κάνω ὄρκο! Ἐπειτα δὲν φταίω ἡγῶ, ἂν βρισκῶμαι ἐδῶ! Ἡ θεία πρόνοια ἠθέλησε νὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὰ παιδιὰ μου... Δὲν θέλετε σεῖς νὰ μὲ ἐννοήσετε! Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὴν ὑποχωρήσω. Ἄν δὲν μὲ βοηθήσετε νὰ μὲ δεχθοῦν, ἂν ἀποβάλλουν τὴν Μίς

Μούλτων! "Ε! τότε θ' ἀναζήση ἡ Μαριάννα! Καὶ ξέρετε ποῖο θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα;! Ὁ γάμος αὐτὸς διαλύεται!.. Γυναϊκά του δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πιά αὐτή!

Μπελᾶς.—Φθάνει! φθάνει! αὐτὸ δὲ θὰ τὸ κάμετε!

Μαριάννα.— Βέβαια δὲ θὰ γίνῃ αὐτό, γιατί σεῖς δὲ θὰ μ' ἀναγκάσετε.

Μπελᾶς.— Κάποιος ἔρχεται κυρία!..

Μαριάννα.— Σκεφθεῖτε καλά! ὑπηρέτρια... ἢ μητέρα;! Σάρρα Μούλτων ἢ Μαριάνα Δονάτου! Ἐκλέξατε.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Μάρθα καὶ οἱ ἄνω

Μάρθα.— Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶνε ἔδῳ μιὰ κυρία... βέβαια θὰ εἶνε ἐκείνη ποῦ περιμένουμε.

Μπελᾶς (φοβισμένος).— Ναί, ἡ κυρία Σάρρα Μούλτων, ποῦ μᾶς ἐσύστησε ὁ γιατρός!

Μάρθα. (τῇ Μαριάννῃ) Μιλήσατε μὲ τὸν κ. Μπελᾶν; ἔαν συμφωνήσατε, εἴμεθα καὶ ἡμεῖς σύμφωνοι.

Μαριάννα.— Ὁ κύριος Μπελᾶς μοῦπε ποιά εἶνε τὰ καθήκοντά μου... Πιστεύω νὰ μὴν εἶνε βαρύτερη ἢ εὐθύνη ἀπὸ τῆς δυνάμεις μου.

Μάρθα. Ἀγαπᾶτε τὰ παιδιά; Σεῖς κυρία ἔχετε;

Μαριάννα.— Ὁχι, κυρία! ἔχω τὰ ξένα παιδιά, ποῦ τὰ ἀγαπῶ σὰν τὰ δικά μου.

Μπελᾶς (καθ' ἑαυτὸν).— Νὰ μὴ συμφωνοῦσαν!

Μάρθα.— Δὲν θέλω νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν καλό μας φίλο νὰ μοῦ πῆ τί ἐνιύπωσι τοῦ κάνετε!

Μπελᾶς.— Ὁχι, ὄχι! δὲν χρειάζεται, εἶνε περιττό!

Μάρθα.— "Ε! ἀφοῦ εἶν' ἔτσι καὶ ὁ ἄνδρας μου λείπει αὐτῇ τῇ στιγμῇ, σᾶς δέχομαι μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι! Δὲν εἶν' ἀλήθεια κύριε Μπελᾶ;

Μπελᾶς.— Ναί, ναί, μὲ μεγάλην μας εὐχαρίστησι.

Μαριάννα.— Θὰ προσπαθήσω νὰ φανῶ ἄξια τῆς ἐμπιστοσύνης σας, κυρία μου, καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ τὴν εὐγενικιὰ ὑποδοχῇ ποῦ μοῦ κάνετε!

Μάρθα.— "Α! νὰ καὶ τὰ παιδιά μου ποῦ ἔρχονται.

Μαριάννα.— "Α! Θεέ μου!...

ΣΚΗΝΗ ENNATH

Ἰωάννα Παῦλος καὶ οἱ ἄνω

Μάρθα.— Ἐλάτε παιδιά, νὰ εὐχαριστήσετε τὴν κυρία Σάρρα Μούλτων, ἥϊθε ἐπίτηδες γιὰ σᾶς ...

Μαριάννα.— Οἱ γονεῖς σας μ' ἐκάλεσαν κοντά σας γιὰ νὰ σᾶς ἐπιτηρῶ στὴν μελέτη σας. Μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι ὅσο θὰ μένω κοντά σας δὲν θὰ σᾶς δυσαρεστῶ ...

Ἰωάννα.— Ἐχομε τὴν ἴδια ἐπιθυμία μὲ τοὺς γονεῖς μας ...

Παῦλος.— Ἄ! ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τὴν ἀδελφή μου!... ἔχω δικές μου ιδέες... καὶ καταλαμβάνω ὅτι θὰ εἴσθε πολὺ καλὴ μαζῆ μας.

Μαρθα.— Θὰ σᾶς δεῖξωμε ἂν θέλετε τὸ διαμέρισμά σας!

Παῦλος.— Ἄ! τὸ δωμάτιόν σας εἶνε ὠραιότατο! βλέπει στὸ περιβόλι... καὶ ὁ κισσὸς τὸ καλοκαῖρι σκιαῖζει ὠραῖα τὸ παράθυρό σας!!

Μαριάννα.— Ἀληθινὸς παράδεισος μὲ τοὺς ἀγγέλους του!...

Ἰωάννα.— Ἐλάτε λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ... ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Μπελᾶς, Μάρθα καὶ Μαυρίκιος

Μπελᾶς.— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκόμη ὄνειρεύομαι!

Μαυρίκιος.— (ἰδίᾳ) Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ποῦ φεύγει μὲ τὰ παιδιά;

Μπελᾶς.— (ἰδίᾳ) Ἀπὸ τώρα Θεέ μου ἀρχίσαμε...

Μάρθα.— Εἶνε ἡ καινούργια δασκάλα ποῦ περιμέναμε, τὴν δέχθηκα χωρὶς νὰ σὲ συμβουλευθῶ! ἀπ' τὴ στιγμή ποῦ τὴν εἶδα τὴν συνεπάθησα! Ρώτησε τὸν κύριον Νπελᾶν, ἂν μποροῦσε νὰ γίνῃ καλλίτερη ἐκλογή!!

Μπελᾶς.—Βέβαια ἦτο ἀδύνατο νὰ γίνη !!

Μαυρίκιος.—(τοῦ Μπελᾶ) Δὲν εἶδες;... δὲν κυττάζεις;

Μπελᾶς.—Τὶ προᾶγμα; ...

Μαυρίκιος.—Καταπληκτικὴ ὁμοιότης !

Μπελᾶς.—Ὅμοιότης ; δὲν πιστεύω ! καὶ μὲ ποιά ;

Μαυρίκιος.—Μ' ἐκείνη ποῦ πέθανε

Μπελᾶς.—Μὲ.... ᾧ !... σοῦ φαίνεται.... δηλαδή γιὰ νὰ σκεφθῆ κανεὶς καλὰ !... ναὶ !... μπορεῖ λίγο !... ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτα !

Μαυρίκιος.—ὦ ! αὐτὴ ἡ γυναῖκα γιὰ πάντα θᾶναι ριζωμένη στὴ μνήμη μου !... Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὴν βλέπω πάντα μπροστά μου !

Μάρθα.—Τὶ ἔχεις Μαυρίκιε ;

Μαυρίκιος.—Τίποτα... τίποτα... εἶσαι εὐχαριστημένη φιλιότη μου ἀπ' αὐτὴ τὴ σύστασι τοῦ γιατροῦ ;

Μάρθα.—Πολὺ εὐχαριστημένη. Κύριε Μπελᾶ μὴ ξεχάσετε νὰ εὐχαριστήσετε κι' ἀπὸ μέρους μου τὸν γιατρό.

Μπελᾶς.—Ναί ναί μὴν ἀμφιβάλετε, θὰ τὸν εὐχαριστήσω ὅπως πρέπει ... καὶ ὅσάκις θέλω τίποτε θ' ἀπευθύνωμαι σ' αὐτὸν !

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ἡ Σκηνὴ καθὼς καὶ στὴ πρώτη πράξι. Μόνο ἡ πόρτες τοῦ βάνθους φαίνονται κλεισμένες).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Λουῖζα ἔπειτα Μαριάννα

Λουῖζα(εἰσερχομένη).—Κανεὶς ! ἢ πόρτες ὅλες κλεισμένες ! ἂν τῶξερα θὰ κοιμώμουν ἀκόμα ! Ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὸν

ὕπνο, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπω ὄνειρα! (ἀνοίγει τὸ παράθυρο) Κύριε Ἥλιε! σοῦ ἀνοίγω τὴν πόρτα! Ὅριστε! φώτισε τὸ σπῆτι! . . . Μπά! μπά! γιὰ κύτταξε!! Ἀπὸ τῶρα εἶνε στὸ περιβόλι ἡ κυρία Μούλιτων. Κ' ἐγὼ ἔλεγα ὅτι ξυπνῶ ἐνωρίτερα ἀπ' τοὺς ἄλλους! (Μαριάννα εἰσέρχεται). Τόσο πρωτὶ ἐπήγατε νὰ περπατήσετε κυρία;

Μαριάννα.—Εἶνε πολὺ εὐχάριστο νὰ σηκώνεται κανεὶς πολὺ πρωτὶ καὶ νὰ περπατῆ εἰς τὸν κῆπον! ἀναπνέει τὴν ὡραία δροσιά του!

Λουϊζα.—Μπορεῖ, ἀλλὰ ἐγὼ σὰν ξυπνῶ προτιμῶ νὰ χαιρετῶ ἓνα φλυτζάνι καφφὲ μὲ γάλα καὶ μὲ βούτυρο! πολὺ!! Μὲ τὴν ἄδειάν σας . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Μαριάννα, (μόνη κάθεται)

Μαριάννα.—Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἦλθα ἐδῶ, ποτὲ δὲν ἔδοκίμασα, ὅτι αὐτὴ τῆ στιγμῆ δοκιμάζω . . . Πῶς ἔρχονται στὸ νοῦ μου τὰ παληά! Τὴν πρώτη ἡμέρα τῶν γάμων μου, ἐγύριζα τὸν κῆπον αὐτόν . . . ἦταν σὰν καὶ σήμερα . . . πρωτὶ. Πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε, καὶ ὅμως δὲν ἄλλαξε τίποτε ἐδῶ!! (Βλέπουσα στὸν κῆπον). Τὸ δροσερὸ καὶ γλυκὸ ἀεράκι, ἐχάϊδευε τὸ πρόσωπό μου, πρὸ δεκαῆξ χρονῶν. Αὐτὴ ἡ πρασινάδα ἀνθεῖ πάντα ὅπως τότε! Ἄχ! γιὰτὶ ἐνῶ ὅλα λαμβάνουν ζωὴ μέσα των, ἐγὼ εἶμαι νεκρὰ γιὰ ὅλους; Θέλησα ν' ἀποθάνω ἐδῶ κοντὰ στῆς ἀγαπημένες μου ὑπάρξεις, καὶ ἴσως τότε εἰς τὴν τελευταία μου στιγμῆ, θὰ τολμοῦσα νὰ σφίξω αὐτὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου. Κακόμοιρα παιδιὰ μου . . . Καὶ γιὰτὶ θὰ μ' ἀγαποῦσαν . . . ἀγαποῦν ἐκείνους ποῦ τὰ περιποιοῦνται, τὰ χαϊδεύουν, τ' ἀγαποῦν . . . καὶ ὄχι τὰ ἐγκαταλείπουν ὅπως ἐγὼ . . . τῶρα δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάνω πιά ἐδῶ, παρὰ νὰ ἐπαγρυπνῶ, καὶ νὰ φαίνωμαι αὐστηρὰ σ' αὐτά. Ἡ ἐπιείκεια, ἡ ἀγάπη ἀνῆκει

σὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα . . . γιὰ μένα τὰ ἐνοχλητικὰ μαθήματά των. ὦ ! προτιμοῦσα ἢ γυναῖκα αὐτὴ νὰ τὰ μισοῦσε ! . . . Ἄλλὰ Θεέ μου τί λέω !! βλαστημῶ ! Αὐτὸ εἶνε ἐγωϊσμός καὶ ἀχαριστία. Πρέπει μάλιστα νὰ τὴν εὐλογῶ διότι ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ μου ! (Σηκώνεται). Τὴν πρώτη ἡμέρα ποῦ ἦλθα δῶ, ἤμουν ἰσχυρὰ καὶ θαρραλέα . . . Ἔ, τώρα αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι δειλὴ, ἀδύνατη. . . Μοῦ φαίνεται ὅτι ἢ ἡσυχη ματιὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ποῦ πολλές φορές καρφώνεται ἐπάνω μου, ἔτσι παράδοξα καὶ ἐπίμονα, ὅτι εἰσέρχεται μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου . . . Μήπως . . . ἐμάντευσε; . . . Ἄ ! ὄχι εἶμαι τρελλή !! ἀπ' τὴ πρώτη στιγμή θὰ μ' ἔδιωχνε, ἂν γνώριζε ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἰδική του πρὶν ! . . . Ἐ ! ἄς βγάλω ἀπ' τὸν νοῦ μου τῆς κακὲς αὐτὲς σκέψεις ! . . . Ἄ ! τὰ βιβλία των. Χθὲς πρὶν κοιμηθοῦν ἐλησμόνησαν νὰ τὰ κλείσουν !

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μαριάννα, Μπελᾶς καὶ Μαυρίκιος

Μαυρίκιος.—(εἰσέρχεται μετὰ τοῦ Μπελᾶ). Μοῦ λείπει ἀκόμη κάτι γιὰ νὰ τελειώσω τὸ ἔργον μου, καὶ θὰ σὲ φωνάξω, γιὰ ν' ἀκούσω τὴν γνώμη σου ! (Πρὸς τὴν Μαριάννα). Ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Παῦλος κοιμοῦντ' ἀκόμα ;

Μαριάννα.—Ἐκοιμήθησαν πολὺ ἀργά !!

Μαυρίκιος.—Καὶ σεῖς ἀγρυπνήσατε περιμένωντάς τα ;

Μαριάννα.—Νόμιζα ὅτι θὰ ἤθελαν τίποτε στὴν ἐπιστροφή τους.

Μαυρίκιος.— Μὰ εἶναι καὶ ἡ Λουίζα ἐδῶ ! . . . Κυρία, σεῖς κάμετε περισσότερα ἀπ' τὸ καθῆκον σας. Θυμηθεῖτε ὅτι εἶσθε μόνον διδασκάλισσά των, καὶ τίποτε ἄλλο ! . . . Παρακαλῶ μὴ τὸ λησμονήσετε (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἄνω ἐκτὸς τοῦ Μυυρικίου

Μαριάννα.—Ἡ διδασκάλισσα καὶ ὄχι ἄλλο Ἔχει δίκαιον . . . !

Μπελάς.—Δὲν μορεῖτε νὰ καταλάβετε, τί ὑποφέρω ὁσάκις σὰς ἀπευθύνη τὸν λόγον ! . . .

Μαριάννα.—Ἀλήθεια ! . . . τρέμετε περισσότερο ἀπὸ ἐμέ !

Μπελάς.—Ναί, ἀφ' οὔτου εἶσθε ἰδῶ, ἐγὼ δὲν ζῶ πλέον... Περνῶ ὅλη τὴν ἡμέρα μου μὲ θανάσιμες στενοχώριες... καὶ τὴν νύκτα . . . ὦ ! Θεέ μου τὴ νύκτα, δὲν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι... ἐὰν κατὰ τύχην κοιμηθῶ, βλέπω ὄνειρα φοβερά ! Νὰ καὶ σήμερα ἀκόμη τὸ πρωῖ μοῦ φαινόταν σὰν νὰ βρισκόμουν ἐπάνω σ' ἓνα ἠφαίστειο, ποῦ ἔκανε μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι, καὶ ξύπνησα ἀμέσως ! Χάθηκε πιά ἡ ἡσυχία μου γιὰ πάντα... φοβοῦμαι τρομερὴ τρικυμία ! . . .

Μαριάννα.—Καλέ μου φίλε !! Καὶ εἶμαι ἄγὼ ἡ αἰτία ;... ὦ ! πιστεύσέ με, ἂν μποροῦσα νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπ' τὴν στενόχωρη θέσι ποῦ βρίσκεσαι.

Μπελάς.—Καὶ ὅμως τὸ μέσον εἶν' ἀπλούστατο ! . . .

Μαριάννα.—Κατάλοβα ! . . . Νὰ φύγω ! . . . Δὲν εἶν' ἀλήθεια ;

Μπελάς.—Ἀλλά ! . . .

Μαριάννα.—Ἀλλὰ τί ; ζητήσατε σὰν θέλετε τὴ ζωὴ μου, καὶ θὰ τὴν ἔχετε, ἂν καὶ εἶναι τιποτένιο δῶρο ! . . .

Μπελάς.—Καὶ ὅμως ἐδῶ, δὲν εἶσθε εὐτυχής ! !

Μαριάννα.—Ἡ εὐτυχία ποῦ κερδίζω μοῦ φθάνει ! . . . Ἐπέτυχα ὅτι ζητοῦσα . . . Δὲν θαυμάζετε τὴν ψυχραιμία μου ;

Μπελάς.—Ναί ! . . . ἄλλοτε ἦσατε τόσον ζωηρά !

Μαριάννα.—Ἀλλοτε ! ναί ! . . . ἦμουνα ζωηρά ! . . . (στενάζει).

Μπελᾶς.— Συγχωρήσατέ με, δὲ θέλω νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ἀναμνήσεις αἱ ὁποῖαι . . . τὶ ἤθελα νὰ ᾤμῳ . . . Ἄ ! ναι ! ὅτι ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν εἴσθε ἡ ἴδια . . . ἔχετε μερικὲς στιγμὲς, ποῦ δὲ σᾶς καταλαβαίνω ! . . . βλέπω στὰ μάτια σας, μιὰ ἀνησυχία ποῦ μὲ τρομάζει . . . καὶ μάλιστα, ὅταν μιλάτε μὲ τὴν Κυρία !! . . .

Μαριάννα.— Ἄ ! τὴν Κυρίαν Δονάτου ; ! Γιατὶ φοβεῖσθε νὰ προφέρετε τὸ ὄνομά της ;

Μπελᾶς.— Ναί, μὲ τὴν κυρίαν Δονάτου, ἡ ὁποία σᾶς συμπαθεῖ πάρα πολὺ . . .

Μαριάννα.— ὦ, μὴ φοβεῖσθε ἡ Μαριάννα δὲν ὑπάρχει πιά, ἡ Μὶς Μούλτων, μία δασκάλα !! τὸ εἶπε πρὸ ὀλίγου ὁ κύριος ! . . .

Μπελᾶς.— Δὲν γελιέμαι . . . ὑποφέρετε !!!

Μαριάννα.— Λοιπόν ; ἔδωσα ὑπόσχεσι νὰ μὴν ὑποφέρω ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἄνω, Λουῖζα ἔπειτα Μάρθα

Λουῖζα.— Ξέρετε δεσποσύνη ποῦ εἶνε τὰ παιδιὰ ;

Μαριάννα.— Μπορεῖ νὰ κοιμοῦνται ! Προτήτερα ἐπῆγα ἔως τὴν πόρτα τῆς κάμαράς των· καὶ δὲν ἤκουσα τίποτα, γιὰ νὰ μὴ τὰ ξυπνήσω δὲν ἐμπῆκα μέσα !

Λουῖζα.— Δὲν ἀκούσατε, γιατίι ἐβγῆκαν πολὺ πρωτὶ !

Μαριάννα.— Ἐβγῆκαν ;

Λουῖζα.— Μὴν ἀνυσηχεῖτε ! εἶνε μαζὺ ἡ γυναῖκα τοῦ κηπουροῦ !

Μαριάννα.— Τότε ὁ κηπουρὸς θὰ ξέρη !

Λουῖζα.— Δὲν ξέρει τίποτα !

Μαριάννα.— Περίεργον ἀλλὰ ποῦ νὰ πῆγαν ;

Μάρθα.— (εἰσερχόμενη) Τὶ συμβαίνει ;

Μαριάννα.—Τὰ παιδιά ἐβγήκαν, χωρίς νὰ πούνε τίποτε σὲ κανένα.

Μάρθα.—Ξέρω ποῦ εἶναι . . . μὴ τρομάζετε. Κύριε Μπελά σᾶς περιμένει ὁ ἄνδρας μου!..

Μπελάς.— Πηγαίνω κυρία! ὦ! Θεέ μου ἀναγκάζομαι νὰ τῆς ἀφήσω μόνες (φεύγει μὲ τὴν Λουίζα).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Μάρθα—Μαριάννα

Μάρθα.—(λαμβάνει κέντημα καὶ κάθηται) Τὶ κυττάζετε στὸ παράθυρο; ἀνησιχεῖτε διὰ τὰ παιδιά;

Μαριάννα.— Πράγματι! Ἦθελα νὰ μάθω ποῦ πῆγαν.

Μάρθα.—Δὲν ξέρω ποῦ ἀκριβῶς.

Μαριάννα.— Ἄλλὰ πῶς, δὲν εἶπατε...

Μάρθα.—(μειδιῶσα) Σᾶς λέγω ὅτι δὲν ἀνησυχῶ διότι μαντεύω τὸν σκοπὸ τῆς πρωϊνῆς ἐκδρομῆς των! Ἐκαμαν ἄσχημα ποῦ δὲν σᾶς εἶπαν τίποτε. Καθήσατε καὶ μὴ σκέπτεσθε γι' αὐτά! Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἰωάννα, θὰ γυρῖσουν γρήγορα· θὰ τὰ μαλώσωμεν καὶ πιστεύω νὰ μὴν ἔχουν πειρὰ μυστικά ἀπὸ σᾶς.

Μαριάννα.—(κάθηται δεξιὰ τῆς τραπέζης μὲ τὸ κέντημά της) Δὲν πρέπει αὐτὰ τὰ μυστικά νὰ τὰ ξέρετε σεῖς μόνον.

Μάρθα.—(κάθεται ἀριστερὰ) Ὅχι . . . γιατί καμμία ἄλλη ἀπὸ σᾶς δὲν εἶναι ἄξια τῆς ἐμπιστοσύνης των καὶ θέλω νὰ τὴν ἔχετε ἐντελῶς . . . ἐγὼ ἐκοπίασα πολὺ γιὰ ν' ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν παιδιῶν αὐτῶν.

Μαριάννα.—(μὲ ἀνακούφισιν) Ἄχ!

Μάρθα.—Δὲν μπορούσα ὅμως καὶ νὰ δυσαρεστηθῶ ἔνεκα τούτου . . . ἦσαν πολὺ μικρὰ καὶ τὰ ἐγκατέλειψε μιὰ

ανάξια μητέρα ! (ἡ Μαριάννα ταράσσεται) Συγχωρήσατέ με κυρία. Μοῦ ξέφυγε λέξις αὐστηρὰ καὶ γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ θὰ σᾶς ἔξομολογηθῶ ἓνα μυστικό.

Μαριάννα.— Μυστικό ...

Μάρθα.— Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν, παρεσύρθη ἀπὸ ἓνα ὀλέθριον πάθος . . . ἀλλὰ ἔπετε μου, σᾶς φαίνεται δυνατόν, μιὰ μητέρα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ παιδιὰ της :

Μαριάννα.— (μὲ φωνὴ ὑπόκωφη) Ἄχ!

Μάρθα.— Καὶ ὅμως τὰ ἐγκατέλειψε . . . ἔμειναν ἀπροστάτευτα σὲ μιὰ ἡλικία ποῦ ἡ ἀγάπη καὶ αἱ μητρικαὶ φροντίδες εἶνε περισσότερον χρήσιμες καὶ αἰσθανόμεθα σχεδὸν τὴ δυστυχία ποῦ τὰ ἤυρε . . .

Μαριάννα.— Ἄ! τὴν ἀθλία . . . τὴ δυστυχισμένη . . .

Μάρθα.— Τὴ συμπονεῖτε, δὲν εἶν' ἀλήθεια; ἐγὼ ὅμως ὄχι, δὲν τὴν συμπονῶ.

Μαριάννα.— Ἄλλὰ σ' αὐτὴν ὀφείλετε τὴν εὐτυχία σας!

Μάρθα.— Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ τῆς συγχωρήσω τὴ λύπη καὶ τὰ δάκρυα ποῦ ἔχουσα ἔξ αἰτίας της.

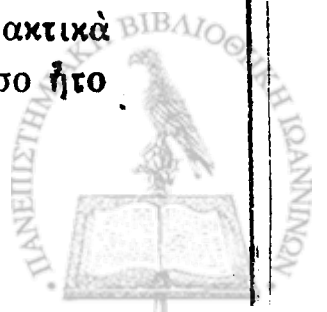
Μαριάννα.— Καὶ δὲν σκεφθήκατε γιὰ τὰ δικά της δάκρυα.

Μάρθα.— Βέβαια ὄχι, θυμοῦμαι τὰ δικά μου.

Μάρθα.— Ἐπάλαισα πολὺ καιρὸ ἐναντίον τῆς ἀναμνήσεώς της . . . Ὁ κύριος Δονᾶτος, μ' ἐπαντρεύθηκε ἀπὸ ἀνάγκη, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ μητέρα στὰ παιδιὰ του ! Ἦτο γάμος συμφέροντος! Κι' ἐγὼ τότε ἡ ἀνόητος δὲν τὸ ἔννοιωσα. Ἐγείνα γυναῖκα του γιὰ νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ τὸ κατώρθωνα!...

Μαριάννα.— Ἦσουν βεβαία! . . .

Μάρθα.— Ἄκουσα πολλὰς φορὰς νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸν γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ γιὰ τὴν ἰκανότητά του ὡς δικηγόρον. Ἐνα βράδυ σ' ἓνα σπῆτι φιλικὸ ποῦ σύχναζα τακτικά μὲ τὸν πατέρα μου, μοῦ τὸν παρουσίασαν!... Πόσο ἦτο

ὠχρός, πόσο μελαγχολικὸ ἦτο τὸ μείδιμά του. Ἄμέσως τότε κατάλαβα ὅτι βρισκόμουν ἐμπρὸς σὲ μιὰ μεγάλη δυστυχία. . . Τότε ἐκεῖνος μου ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ μου εἶπε θλιβερὰ μερικὲς λέξεις. Ἔτρεμε ὄλος ἀπὸ συγκίνησι καί . . .

Μαριάννα.— Ἀρχίσατε νὰ τὸν συμπαθᾶτε !

Μάρθα.— Ναί, μιὰ συμπάθεια παράδοξη, βαθεῖά. Ὅταν σὲ λίγους μῆνας, μ' ἐζήτησε ἀπ' τὸν πατέρα μου, ἦλθε πρὸς ἐμὲ καὶ μούπε :

« Δεσποινίς, θέλετε νὰ στολίσετε μὲ τὴν παρουσία σας τὸ σπῆτί μου, ποῦ βασιλεύει ἡ λύπη; θέλετε νὰ γιατρεύσετε μιὰ βασανισμένη καρδιά ποῦ ὑπέφερε σκληρὰ; θέλετε νὰ γίνετε μητέρα τῶν παιδιῶν μου; »

Μαριάννα.— Ἡ ἄλλη λοιπὸν ἦταν πεθαμμένη;

Μάρθα.— Εὐτυχῶς!

Μαριάννα.— Ὡ κυρία! αὐτὸ ποῦ εἶπατε εἶνε σκληρό!

Μάρθα.— Εἶν' ἀλήθεια! . . . καὶ λυποῦμαι . . . ἀλλὰ ἂν γνωρίζατε πόσα βάσανα μου ἐπροξένησε αὐτὴ ἡ γυναῖκα

Μαριάννα.— Σὲ σᾶς;

Μάρθα.— Ναί! . . . Ἔλαβα μεγάλη ἀνάγκη θάρρους, ἀγάπης . . . ὑπομονῆς καὶ τέχνης . . . ναὶ τέχνης, δὲν ἐντρέπομαι νὰ τὸ πῶ, ὅπως ἀγωνισθῶ ἐναντίον τῆς μνήμης της . . . γιὰ νὰ κερδίσω τὴν θέσι ποῦ αὐτὴ εἶχε ἀκόμη, στὴν καρδιά τοῦ ἀνδρός μου!

Μαριάννα.— Λοιπὸν τὴν ἀγαποῦσε πολὺ;

Μάρθα.— Τὴν ἀγαποῦσε τόσο . . . ὥστε καὶ δέκα φορὲς ἂν ἦταν ἐνοχωτέρα . . . καὶ γύριζε, θὰ τὴν ἐσυγχωροῦσε! . . .

Μαριάννα.— Ἔ! τότε πρέπει νὰ εἴσθε εὐχαριστημένη ποῦ δὲν ἐγύρισε. Νὰ τὴν συγχωρήσετε διότι βρίσκεται στὸν τάφο της καὶ ὄχι νὰ τὴν καταρᾶσθε!

Μάρθα.— Τὴν συγχώρησα ἀπὸ πολὺ καιρό. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦ αὐτὸς συνεκινήθη ἀπὸ τὰς περιποιήσεις μου, τὴν ἀγάπη μου καὶ ἀπ' τὴν ἀγάπην ποῦ εἶχα στὰ παιδιά του. . .

ναί, εὐρισκόμουν ὅπως καὶ τώρα ἐδῶ. . . . ἐκεῖνος ἦτο στὴ θέσι ποῦ κάθεσθε σεῖς τώρα Μιλούσαμε γιὰ τὰ παιδιὰ μας γιὰ τὸ μέλλον ὅταν ἔξαφνα τὸν εἶδα νὰ κλίνη πρὸς τὸ μέρος μου τὰ χέρια του ἔσμιξαν τὰ δικά μου καὶ μὲν ψιθύρισε σιγὰ σιγὰ «Μάρθα τὰ ξέχασα ὅλα, τὰ περασμένα ἐτελείωσαν πιά. . . . καὶ δὲν ἀγαπῶ στὸν κόσμο καμμιά ἄλλη, παρὰ σέ!» (ἡ Μαριάννα ταράσσεται). Ἄλλά, τί ἔχετε;

Μαριάννα. — ὦ! τίποτε, κυρία!

Μάρθα. — Μὰ σὺ ὑποφέρεις!

Μαριάννα. — Ὅχι . . . ἀλήθεια . . . σᾶς δοκίζομαι . . . σᾶς ἀκούω μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρο!

Μάρθα. — (γελῶσα) Συγχώρησέ με, σὲ ἐνόησα μὲ τὴν ἐξωμολόγησί μου . . . εἶμαι ἐγωῖστρια!

Μαριάννα. — (ἰδίᾳ) ὦ! ναί

Μάρθα. — Ἄλλ' εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ποῦ μπορῶ νὰ μιλῶ ἐλεύθερα . . . μοῦ φαίνεται σὰν νᾶμαι ἀκόμη στὴν πρώτη ἡμέρα τῆς εὐτυχίας μου . . . Μοῦ φαίνεται ὅμως περίεργον πρᾶγμα, πῶς ἡ Μαριάννα ποῦ ἐγκατέλειψε τὸν ἄνδρα τῆς δὲν μπόρεσε τὰ τὸν ἐννοήσῃ, νὰ τὸν ἀγαπήσῃ!.. καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀτιμία!..

Μαριάννα. — Ἴσως νὰ τὸν ἀγαποῦσε πάρα πολύ.

Μάρθα. — Μὰ τί λέτε . . . εἶνε δυνατόν;..

Μαριάννα. — Ἄ! κυρία μου! εἶνε χαρακτηριστοὶ περίεργοι, θερμοί, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς καταλάβῃ κανεὶς εὐκόλως, καὶ οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη θερμῆ, παράφορη τίς εἶδε, ἴσως ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα, ποῦ κατέχετε σεῖς τώρα τὴν θέσι τῆς, καὶ τὴν ἐκερδίσατε μὲ τέχνη, καθὼς εἶπατε πρὸ ὀλίγου, ἴσως ἡ Μαριάννα αὐτὴ νὰ ἦταν μιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς γυναῖκες! Μπορεῖ νὰ ἐξέλαβε ἀδιαφορία καὶ περιφρόνησι, τὴν ψυχρότητα τοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε ὅλες τῆς σκέψεις προσηλωμένες στὴν ἐργασία του. Καμμιά φορὰ φθάνει καὶ ἡ παραμικροτέρα ἀφορμὴ γιὰ νὰ

γίνῃ τὸ κακό! Μόλις ὅμως γίνῃ ἡ καταστροφή, αὐτὴ ἡ γυναῖκα, συνέρχεται, κλαίει καὶ μεταννοεῖ... Ἔρχεται ἡ μετάνοια, ἀργὰ ὅμως καὶ ἔτσι μένουν αἰώνια καταδικασμένες καὶ ἀπηλπισμένες διὰ τὴν ἐγκατάλειψί των! Ὁ βίος των εἰς τὸ ἔξῃς εἶναι μία κόλασις, νοσταλγοῦν τὸ σπῆτι τους τὰ παιδιὰ τους καὶ στὸ τέλος πεθαίνουν ἐγκαταλελειμμένες ἐὰν ὁ Θεὸς τὸ θελήσῃ.

Μάρθα.—Καὶ πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ὁ ἄνδρας μου θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀγαπήσῃ καμμιά ἄπ' αὐτές;

Μαριάννα.—Καὶ γιατί ὄχι;

Μάρθα.—Ἀγάπη χωρὶς ὑπόληψι, χωρὶς σεβασμό;

Μαριάννα.—Ἡ καρδιὰ κυρία μου δὲν ἔχει ὄρια δὲν κρίνει!

Μάρθα.—Τότε σεῖς λέτε, ὅτι ὁ ἄνδρας μου, μπορεῖ ν' ἀγαπᾷ ἀκόμη τὴ γυναῖκα ποῦ τὸν ἀπάτησε!..

Μαριάννα.—Καὶ πῶς θὰ μπορούσα νὰ τὸ γνωρίζω ἐγὼ κυρία;

Μάρθα.—ἄδύνατον.

Μαριάννα.—Σεῖς ὅμως τὸ πιστεύετε ἄδύνατον, διότι φοβεῖσθε!...

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Μαυρίκιος καὶ αἱ ἄνω

Μάρθα.—(ριπτομένη στὴν ἀγκαλιά του) Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι μ' ἀγαπᾷς;

Μαυρίκιος.—Γιατὶ μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν ἐρώτησι; ποιὸς σοῦ λέγει ὅτι δὲν σ' ἀγαπᾷ... μήπως σεῖς κυρία;

Μάρθα.—Ὅχι, δὲν εἶνε ἡ κυρία Μούλτων... ἐγὼ εἶμαι τρελλή, ἠθέλησα ν' ἀνοίξω συζήτησι γιὰ τὴν ἀγάπη, καὶ καθὼς ξέρεις αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔχει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ δυὸ γυναῖκες, καὶ ἡ συζήτησις ἔγινε ζωηρά. Ἡ κυρία

ὑπεστήριξε, ὅτι μερικὲς γυναῖκες, νομίζουν ὅτι τὰς ἀγαποῦν ἐνῶ συμβαίνει τὸ ἐναντίον, καὶ ἐκλαμβάνουν γιὰ ἀγάπη τὴν φιλία, τὴν περιποίησι καὶ τὸ σέβας ποῦ ἔχουν οἱ ἄνδρες τῶν σ' αὐτές, τότε ἐγὼ ἐσκέφθηκα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μένα, καὶ γι' αὐτὸ μόλις σὲ εἶδα ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά σου. Μὴ θυμώσης γι' αὐτό;

Μαυρίκιος.—(στὴ Μαριάννα) Κυρία, νομίζω ὅτι ἔχετε ἄδικο νὰ κάνετε διάκρισι στὴν ἀγάπη!... Κατὰ τὴν γνώμη μου, μιὰ ἀγάπη ὑπάρχει, ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη, ἡ ὁποία προκαλεῖ κάθε δοκιμασία, κάθε θυσία καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀγάπη, ποῦ μιὰ γυναῖκα μὲ συνείδησι πρέπει ν'ἄχη καὶ τὴν μόνη ποῦ ἔχει δικαίωμα νὰ ἐμπνεύσῃ! Ἡ ἄλλη ἐκείνη ποῦ λέτε σεῖς, δὲν εἶναι παρὰ συνέπεια ἠθικῆς ἀνατροφῆς. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὴν γνωρίσω. Σοῦ ὀρκίζομαι, Μάρθα μου, ὅτι σ' ἀγαπῶ ὅσο μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς! ὅτι σ' ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ κανεὶς!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Μαριάννα μόνη

Μαριάννα.—Καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ κανεὶς!...Καὶ ὅταν ὠμίλει μὲ κυττοῦσε κατὰ πρόσωπο, σὰν νὰ μὲ προκαλοῦσε. Πόσον μὲ μισεῖ! Πόσον μὲ περιφρονεῖ! Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ αἰτία ποῦ μοῦ τ'ἄρπαξε ὅλα... τὴν καρδιά τοῦ ἀνδρός μου καὶ τῶν παιδιῶν, ἐπλούτισε μὲ τὰ ἀγαθὰ μου καὶ τώρα μὲ προκαλεῖ! μὲ προκαλεῖ ἡ ἀνόητη! (Κάθεται στὸ τραπέζι κοντὰ καὶ παρατηρεῖ εἰς τὸν καθρέπτη). Γιατὶ νὰ εἶνε νεκρὸ τὸ παρελθὸν στὴ καρδιά μου... ἀλλὰ μήπως καὶ σ' αὐτὸν δὲν ἐνεκρώθη; Ἄ! ὄχι... ὄχι... δὲν κλείεται σὰν τάφος ἡ καρδιά καὶ ἂν ἤθελα καὶ ἂν ἀκόμη μπορούσα...

Ἐὰν τὰ ψυχρὰ καὶ μαραμένα χεῖλη μου ἤμποροῦσαν νὰ μειδιάσουν, ἔὰν ἤμποροῦσαν νὰ τοῦ φωνάξουν. — Μαυρίκιε, Μαυρίκιε... δές με λοιπόν ; δὲν ἀπέθανα, εἶμαι ἡ γυναῖκα ποῦ κτυποῦσε ἄλλοτε ἡ καρδιά σου . . . ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν σου, κύτταξέ με καλά ! . . . εἶμαι ἡ Μαριάννα, δὲν μὲ γνωρίζεις ; μὲ διώχνεις ; . . . διώχνεις Μαυρίκιε, τὸ φάντασμα αὐτό ; . . . Ἄ ! ὄχι ! . . . θέλω νὰ δοκιμάσω !! Θέλω νὰ τὸν ἴδω . . . θέλω νὰ μ' ἀκούσῃ ! . . . Θέλω νὰ πάρω τὴ θέσι ποῦ μὲ περιμένει . . . Θέλω τὰ παιδιά μου . . . θέλω . . . Ἄχ ! πόσο ὑποφέρω ! . . .

ΣΚΗΝΗ ENNATH

Μπελᾶς καὶ οἱ ἄνω

Μπελᾶς.—Τὶ ἔχετε κυρία ; γιατί ἔχετε αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη ἔκφρασι . . . Ἐὰν σᾶς ἴδῃ κανεὶς !!

Μαριάννα.—Καὶ λοιπόν . . . ἄς ἔρθουν ! . . . ἄς ἔρθουν ! . . . (Μὲ ἔξαψι).

Μπελᾶς.—Κυρία μου . . . ὦ ! τ' ὄνειρό μου . . . ἡ ἔκρηξι τοῦ ἠφαιστείου . . . ὦ ! δὲν ἔχω πιά δύναμι νὰ σταθῶ τρέμουν τὰ γόνατά μου ! ὦ ! λυπηθῆτε τὰ παιδιά σας, ποῦ ἓνα σκάνδαλο θὰ τοὺς φανέρωνε ὅλο τὸ παρελθόν ! . . .

Μαριάννα.—Καὶ ποιὸς μοῦ λέγει ὅτι ἕως τώρα . . .

Μπελᾶς.—Δὲν ξέρουν τίποτε . . . σᾶς τὸ ὀρκίζομαι . . .

Μαριάννα.—Ἐ ! ἀρκετὰ ἐταπεινώθην καὶ ὑπέφερα . . . Δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ Θεὸς νὰ μὲ κατεδίκασε γιὰ πάντα. Ἐγὼ θέλω νὰ μὲ ἀγαποῦν τὰ παιδιά μου, καὶ θὰ μὲ ἀγαπήσουν ὅταν μάθουν ποία εἶμαι . . .

Μπελᾶς.—Ἄ ! νὰ ἔρχονται . . . Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῇ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Παῦλος—Ἰωάννα καὶ οἱ ἄνω

Μπελᾶς.—Ἄ ! ἤρθατε τέλος πάντων. Πιστεύω ὅτι θὰ

μᾶς πῆτε ἀμέσως τὴν αἰτία ποῦ κάνατε τὴ μυστηριώδη αὐτὴ ἐκδρομὴ χωρὶς νὰ εἰδοποιήσετε κανένα !

Παῦλος.—Ἔλα τώρα καλὲ μπάρμπα Μπελᾶ, μὴ μᾶς μαλώνῃς δὲν κάναμε καὶ τίποτε κακό !

Μπελᾶς.—Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ ἀλλὰ δὲν φθάνει !

Ἰωάννα.—Ἄλλὰ δὲν φανιάζεσαι ποῦ πήγαμε ;

Μπελᾶς.—Ἐγώ ; ὄχι !

Παῦλος.—Ἔλα κάνεις πῶς δὲν τὸ ξέρεις !

Μπελᾶς.—Κάνω. Ἔ ; κάνω ! (ἰδίᾳ) θέλω νὰ φανῶ αὐστηρὸς γιὰ νὰ κρύψω τὴν ταραχὴ μου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνω. Ἐμπρὸς νὰ μοῦ δώσετε λόγο γιὰ τὴ διαγωγὴ σας !

Ἰωάννα.—(Σιγὰ) ἀλλὰ δὲν εἴμαστε μόνοι !

Μπελᾶς.—Ἔ, λοιπὸν ἔχετε μυστικὰ ἀπ' τὴ κυρία ποῦ σᾶς ἀγαπᾶ τόσο πολὺ ! Προτιήτερα ἦταν ἀνήσυχη διότι ἐλείπατε, καὶ πρέπει νὰ ζητήσετε συγγνώμην.

Παῦλος.—(τῇ Ἰωάννα). Ἐμπρός, Ἰωάννα, μίλησε.

Ἰωάννα.—Ὅχι ! σὺ πρέπει πρῶτα ν' ἀρχίσης !

Παῦλος.—Νά ! λοιπὸν θὰ τὸ πῶ ! . . . Ἡ ἰδέα γιὰ νὰ βγοῦμε σήμερα τὸ πρωτὶ ἄνωρίς . . . μᾶς ἦλθε χθὲς τὸ βράδν στὸ θέατρο, στὴν παράστασι ἐπάνω ! . . .

Μπελᾶς.—Στὸ θέατρο ;

Ἰωάννα.—Ναί, δὲ θυμᾶσαι τὰ δυὸ ἄκεῖνα δυστυχημένα παιδιὰ, ποῦ ἔχασαν τὸν πατέρα τους σ' ἓνα ναυάγιο, καὶ στὴν ἑορτὴ του, πήγαιναν στὴν ἀκρογιαλιὰ γιὰ νὰ ρίψουν λουλούδια στὰ κύματα ;

Παῦλος.—Κ' ἔλεγαν αὐτὸ τὸ ὠραῖο ποίημα :

Πτωχὲ πατέρα εὐρηκες
τὴ θάλασσα γιὰ μνήμα
Μὴ λησμονήσης τ' ὄρφανὰ
ποῦ κλαῖνε μέσ' τὸ κῦμα ! . . .

Ἰωάννα.—Τὸ ποίημα αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ κλάψουμε πολὺ ! . . .

Μπελᾶς.—Ναί . . . Καὶ λοιπόν ! . . .

Ἰωάννα.—Ἐ ! λοιπόν, λησμόνησες ἴσως ὅτι αὔριο . . .

Μπελᾶς.—Αὔριο ; τί ! . . .

Ἰωάννα.—Εἶνε τῆς Ἀγίας Μοριάννας . . . ἡ γιορτὴ
ῥεῖνης ποῦ δὲν ὑπάρχει πιά ! . . . τῆς καυμένης τῆς Μητέ-
ρας μας ! . . .

Μαριάννα (ταραχθεῖσα κλονίζεται).—Ἄχ ! παιδιὰ μου !!.

Παῦλος.—Ὅπως τὰ παιδιὰ τοῦ ναυαγοῦ, θελήσαμε νὰ
προσευχηθοῦμε καὶ ῥεῖς, γιὰ τὴ δυστυχισμένη μητέρα μας !

Μπελᾶς.—Ἄλλὰ . . . πῶς ; . . . ποῦ ; . . .

Παῦλος.—Ἄ ! πῶς ; Νὲ ἡ ἀδελφὴ μου, μοῦ εἶπε ὅτι
στὸν οὐρανὸ ὅλες ἡ μητέρες θὰ γνωρίζονται καὶ θὰ μιλοῦν
γιὰ τὰ παιδιὰ των, ποῦ ἄφησαν στὴ γῆ. Γιὰ τῆς προσευχῆς
των . . . γιὰ τὴν ἀγάπη των . . .

Ἰωάννα.—Τότε διαλέξαμε ἀπ' τὰ καλλίτερα λουλούδια
τοῦ περιβολιοῦ μας, καὶ παρακαλέσαμε τὴ Μαρία νὰ μᾶς
συνοδεύσῃ στὸ νεκροταφεῖο . . . Ἄμα φθάσαμε ῥεῖ ἐζητή-
σαμε νὰ ῥροῦμε τὸ τάφο μιᾶς μητέρας. Ἐκοπιάσαμε πολὺ
νὰ τὸν ῥροῦμε, διότι ῥέλαμε νὰ διαλέξωμε, ῥεῖνον ; ποῦ
ὁ ἐπιτάφιος νὰ λέῃ γιὰ τὰ ἐγκαταλειφθέντα στὴ γῆ ὄρφανά,
καὶ νὰ μᾶς ἔπειθε τὸ ἔξωτερικὸ τοῦ τάφου, ὅτι αὐτὰ ἔξακο-
λουθοῦν νὰ κλαῖνε καὶ νὰ προσεύχονται γι' αὐτήν ! . . .

Παῦλος.—Ἐπὶ τέλους τὸν βρήκαμε, καὶ ῥώ ἔβαλα τὰ
λουλούδια μας, κοντὰ σ' ἐκεῖνα ποῦ τὸν σκέπαζαν, ἐνῶ ἡ
Ἰωάννα μὲ σιγανὴ φωνὴ ἔλεγε αὐτὰς τὰς λέξεις.

Ἀγαθὴ Μητέρα. Σὺ ἡ ὁποία, καθὼς κι' ἡ ἰδικὴ μας
ἄφηκες ὄρφανά σ' αὐτὴ τὴ γῆ, εἶπε σὲ ῥεῖνη ποῦ δὲν ἔχει
κανένα τάφο, ποῦ νὰ προσευχηθοῦμε καὶ νὰ σκορπίζουμε
λουλούδια. Πέ της ὅτι τὰ παιδιὰ της, διὰ σοῦ προσφέρουν
τὰ λουλούδια αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐσύναξαν δι' αὐτήν ! ! . . .

Ἰωάννα.—Ἐγονατίσαμε, καὶ προσευχηθήκαμε, γιὰ
τῆς δυὸ δυστυχισμένες μητέρες, καὶ ἔπειτα γυρίσαμε
σπῆτι !

Παῦλος.—Μήπως κάναμε ἄσχημα ;

Μπελᾶς.—^{Ὁχι}... ὄχι... δηλαδή... ναί... δὲν ἔπρεπε... Μὰ τὶ διάβολο λέω, προσπαθῶ νὰ φανῶ αὐστηρός, καὶ γὼ κλαίω σὰν παιδάκι...

Ἰωάννα.—Δόξα σοι ὁ Θεός... εἶσαι πιὸ ἀγαπητὸς ὅταν κλαῖς.

Μπελᾶς (τῇ Μαριάννα).—Πιστεύετε τώρα ὅτι σᾶς ἀγαποῦν.

Μαριάννα (μὲ συγκίνησιν).—Ναί, ναί, μὲ ἀγαποῦνε ἀλλά!...

Μπελᾶς.—Τώρα λοιπὸν σᾶς ἀφίνω, εἶνε ὥρα γιὰ τὸ μάθημα!... Ἐλᾶτε γιὰ σας παιδιά μου, ἔλᾶτε νὰ μελετήσετε τὰ μαθήματά σας. Ἐγὼ πηγαίνω!.. (ἰδίᾳ) αἰσθάνομαι ὅτι αὐτὲς αἱ συγκινήσεις θὰ μὲ σκοτώσουν... Ποιὸς θὰ ἔλεγε ποτέ... ὦ! βέβαια στὴν ἡλικία μου!... Θαῦμα θὰ ἦνε ἂν δὲν τρελλαθῶ! (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἄνω πλὴν τοῦ Μπελᾶ

Μαριάννα. (Κάθεται πλησίον τοῦ τραπεζιοῦ, ὅπου ἐκάθισαν τὰ παιδιά).—Ἐλᾶτε παιδιά.

Ἰωάννα.—Κυρία Μούλτων, μοῦ φαίνεται ὅτι ὑποφέρετε, καὶ ἄς ἀναβάλωμε τὸ μάθημα!

Μαριάννα.—^{Ὁχι}... ὄχι... ὁ καιρὸς εἶνε πολύτιμος!

Παῦλος.—Δὲν πρόκειται τώρα γιὰ μᾶς... ὄχι... ξέρετε καλὰ ὅτι ἀγαποῦμε τὴ μελέτη!

Ἰωάννα.—Καὶ ὅτι ἡ ὥρες τῆς μελέτης, μᾶς εἶνε πολὺ εὐχάριστες. Μᾶς μιλάτε μὲ τόση ἀγαθότητα.

Ἰωάννα.—Ἡ ὥρες ποῦ διερχόμεθα μελετῶντες, μᾶς εἶνε ὥρες ἀναψυχῆς. Εὐχοριστεῖοθε πολὺ κοντὰ μας!

Μαριάννα (ἰδίᾳ).—Πῶς νὰ μὴ τ' ἀγαπῶ!

Ἰωάννα.—Θ' ἀρχίσωμε ἀπ' τὴν μετάφρασι τῆς Ἀγγλικῆς!

Μαριάννα.— Ναί.

Ἰωάννα.— Ἄρχισε Παῦλε.

Παῦλος.— (διαβάζων) Ὁ Θεὸς ἔδωκε πρὸς ὅλα τὰ ἔμψυχα ὄντα τὸ οἰκογενειακὸν ὀρμέμφυτον.

Μαριάννα.— Ἄπ' ἐναντίας εἶπέ· τὸ ὀρμέμφυτον τῆς οἰκογενείας.

Παῦλος.— (ἔξακολουθεῖ διαβάζων) Εἷς τινα ὅμως γένη λείπει ἢ πατρικὴ στοργή· πλὴν ἢ μήτηρ οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὰ τέκνα της, μέχρις οὗ ἔχορσι χρεῖαν περιθάλψεως καὶ ὑπερασπίσεως!

Ἰωάννα.— Καὶ μόλα ταῦτα, λέγουν μερικοί, ὅτι στὸν κόσμον ὑπάρχουν μητέρες, ποῦ ἐγκαταλείπουν τὰ παιδιά των.

Παῦλος.— Γνωρίζεις ὅμως καλά, ὅτι ὁ πατέρας λέει ὅτι αὐτὲς εἶνε τρελλές, καθὼς ἐκείνη ποῦ ἔκλεισαν στὸ φρενοκομεῖο! (Ἡ Μαριάννα συγκινεῖτε.)

Ἰωάννα.— Κυρία, τί ἔχετε;

Μαριάννα.— Τίποτε, ἔξακολούθησε Παῦλε!

Παῦλος.— Δὲν εἶχαμε τίποτε νὰ μελετήσωμε.

Μαριάννα.— Ἀφήστε τὰ τετράδιά σας. Θὰ τὰ ἐξετάσω καλλίτερα!

Παῦλος.— Θὰ εἶσθε θυμωμένη μαζί μας, γιατί ἐβγήκαμε τὸ πρῶτ' χωρὶς νὰ σᾶς εἰδοποιήσωμε!

Μαριάννα.— Θυμωμένη; . . ᾧ ὄχι!

Ἰωάννα.— Σεῖς δὲν μπορείτε νὰ εἶσθε ἐπὶ πολὺ θυμωμένη μαζί μας. Ἀφοῦ αἱ μητέρες εἶνε τόσο ἀγαθὲς στὰ παιδιά των, πρέπει κι' αὐτὰ νὰ σκέπτονται γι' αὐτές.

Μαριάννα.— Βέβαια . . . ἀλλὰ σεῖς τὴν χάσατε ὅταν ἤσαστε ἀκόμη πολὺ μικρά.

Παῦλος.— Καὶ γι' αὐτὸ χρεωστοῦμε νὰ τὴν κλαῖμε περισσότερο!

Ἰωάννα.— Κ' ἔπειτα αὐτὴ ἀπέθανε μὲ θάνατο πολὺ σκληρό! Ὁ πατέρας μας ἦταν σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα, ὅταν ἔλαβε μία ἐπιστολὴ ποῦ τοῦ ἀνήγγειλαν, τὴ φρικώδη ἐκείνη

εἶδησι... ἐγὼ ἔπαιζα μὲ τὸν Παῦλο... Ἐξαφνα ἐσηκώθη φωνάζοντας... πᾶρτε τὰ παιδιὰ... πᾶρτε τὰ παιδιὰ...

Παῦλος.— Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα, μᾶς ἔβαλαν μαῦρα φορέματα καὶ μᾶς ἐπῆγαν στὴν ἐκκλησία... Ἐκεῖ ἦταν καὶ ὁ πατέρας μας... σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς τελετῆς ἔκλαιε!

Μαριάννα.— Ἐκλαιε;

Ἰωάννα.— Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ. Γιὰ φαντασθῆτε νὰ πεθάνη μακρὸν μᾶς ἐκείνη, ποῦ μᾶς ἀγαποῦσε τόσο πολὺ!..

Παῦλος.— Ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τὸν πατέρα μας. Καὶ θὰ λυπήθηκε πολὺ, ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ παρασταθῇ στὴν ἀγωνία της!

Ἰωάννα.— Δυστυχισμένη μητέρα. Ἐὰν εἶχε τουλάχιστον ἓνα τάφον, καὶ νὰ ἦσαν χαραγμένες αἱ λέξεις αὐτὲς «ἐνθάδε κεῖται ἡ καλλιτέρα μητέρα καὶ ἡ ἐναρετωτέρα γυναῖκα!»

Μαριάννα.— (ἐγείρεται πολὺ ταραγμένη) Φθάνει... φθάνει μὲ βασανίζετε... μοῦ σπαράζετε τὴν καρδιά!!

Ἰωάννα.— Τί ἔχετε;

Μαριάννα.— Ἀφῆστε με! ἀφῆστε με! ὦ! εἶνε πολὺ... πάρα πολὺ... (λιποθυμεῖ καὶ πίπει ἐπὶ τοῦ καθίσματος).

Ἰωάννα.— (τρέχει κοντά της) ὦ! Θεέ μου! βοήθεια!..

Παῦλος.— Κυρία Μούλτων... κυρία Μούλτων...

Ἰωάννα.— Παῦλε... βοήθεια... κράξε βοήθεια!

Παῦλος.— (φωνάζων) Μητέρα, κύριε Μπελᾶ, ἐλάτε γρήγορα!

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

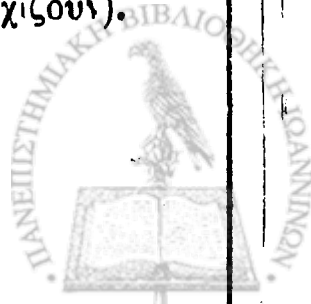
Οἱ ἄνω — Λουῆζα — Μπελᾶς

Μάρθα — Μαυρίκιος

Μάρθα.— Τί συμβαίνει; (βλέπουσα τὴ Μαριάννα) Κυρία Μούλτων!

Ἰωάννα.— Ἐλιποθύμησε (πάντες τὴν περιστοιχίζουν).

Μπελᾶς.— Τί νὰ εἶπε (ἰδίᾳ).

Μάρθα.— Συνέρχεται! (πλησιάζει τὴν Μαριάννα).

Μαριάννα.— (Συνέρχεται, πλὴν συγκεκλιημένη ἀκόμη, ἀπώθει τὴν Μάρθαν) Ὅχι! .. ὄχι σύ!... (φεύγει δεξιὰ καὶ εὐρίσκειται μπροστὰ στὸν Μαυρίκιον καὶ λαμβάνει τὰ χέρια του ψιθυρίζουσα) Συγνώμην.... συγνώμην ...

Μαυρίκιος.— Κυρία!...

Μαριάννα.— (συνερχομένη) Ἄχ! εἶμαι τρελλή! (τρέχει πρὸς τὸν Μπελᾶν). Ὅδηγησέ με μακρὰ, μακρὰ ἀπ' ἐδῶ!

Μάρθα.— Ἄλλὰ ποιά εἶνε αὕτη ἡ γυναῖκα!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Μπελᾶς — Μάρθα — Λουῆζα

Μπελᾶς.— (εἰσέρχεται κρατῶν βιβλίον) Δὲν καταλαμβάνω πειὰ τί διαβάζω!... ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλληνική δὲν καταλαβαίνω γρῦ, θὰ κατανήσω νὰ λησμονήσω καὶ τὰ Λατινικά... Καταραμένη λιποθυμία!...

Μάρθα.— (πλησιάζουσα αὐτὸν) Κύριε Μπελᾶ!....

Μπελᾶς.— (μὲ τρόπον) Χριστέ μου ποιὸς εἶναι.....
Ἄ! εἰσθε σεῖς! ...

Μάρθα.— Ἐχετε ἀπὸ ἂμὲ μυστικά; ἔχετε ἀπόκρυφα;

Μπελᾶς.— Ἀπόκρυφα;... μυστικά;... ἐγώ; τὸ νομίζετε κυρία;

Μάρθα.— Ναί... . ναὶ σὰν καλὸς φίλος ὀφείλατε νὰ μὲ εἰδοποιούσατε ὅτι ἦταν ἐπικίνδυνον, νὰ μιᾶμε μπροστὰ

στην κυρίαν Μούλτων, γιά πράγματα ποῦ ὑπενθυμίζουν σ' αὐτὴν περασμένες λύπες!

Μπελᾶς.— Γιά ποιὰ πράγματα! τί ξέρω ἐγώ!...

Μάρθα.— Πῶς; Δὲν ἔχασε ἡ κυρία Μούλτων, σὲ μιὰ σιδηροδρομικὴ σύγκρουσι κάποιο ἀγαπητὸ πρόσωπο ποῦ ἀκόμη κλαῖνε γι' αὐτό;

Μπελᾶς.— Σιδηροδρομικὴ σύγκρουσι... πρόσωπο ἀγαπητό... ἀλλ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε... ἐγώ...

Μάρθα.— Ναί, δὲν γνωρίζετε τίποτε! ἀλλὰ τότε γιατί εἶπατε στὸν ἄνδρα μου αὐτό;...

Μπελᾶς.— Ἐγώ, στὸν ἄνδρα σας;... ἀλλ' ἐγὼ δὲν τοῦ εἶπα τίποτε, ἀπολύτως τίποτε καὶ δὲν ξέρω...

Μάρθα.— Πῶς;... δὲν εἶσατε σεῖς;... Καὶ τότε λοιπόν, ἀπὸ ποιὸν ἔμαθε; ἢ τοῦλάχιστον γιατί διηγήθη στὰ παιδιὰ ἓνα τέτοιο ψέμμα;

Μπελᾶς.— Ἐ! λοιπόν! ὁ κύριος Δανάτος!...

Μάρθα.— Εἶπε ὅτι τ' ἄκουσε ἀπὸ σᾶς!...

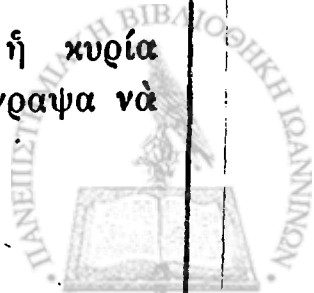
Μπελᾶς.— ὦ! Θεέ μου! χάνω τὸ λογικὸ μου!... Θὰ σᾶς πῶ! Ὁ κύριος Δανάτος θὰ ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ!... σεῖς ξέρετε τί εἶναι τὰ παιδιὰ... εἶναι περίεργα μὲ τὰς ἐρωτήσεις των, καὶ γιὰ νὰ ἀπαλαχθῶμεν ἀπ' αὐτὰ, λέμε ὅτι μᾶς ἔρχεται στὸ νοῦ!...

Μάρθα.— Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἰωάννα, δὲν ἔκαναν καμμία ἐρώτησι στὸν Πατέρα των· ὁ Μαυρίκιος μόνος θέλησε... ὦ! τώρα καταλαβαίνω!... κι' αὐτὸς ὅπως κ' ἐγὼ εὔρεν ἀνεξήγητη τὴ συγκίνησι τῆς κυρίας Μούλτων... προέβλεπε ὅτι τὰ παιδιὰ θὰ τοῦ ζητοῦσαν ἐξηγήσεις καὶ θέλησε νὰ προλάβῃ τῆς ἐρωτήσεις των!...

Μπελᾶς.— (ἰδίᾳ) Κάθουμαι σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

Μάρθα.— Ἐμπρὸς λοιπόν, κύριε Μπελᾶ, πῆτέ μου ὅτι γνωρίζετε γιὰ τὴν προστατευόμενή σας!..

Μπελᾶς.— Προστατευόμενή μου;... ἀλλ' ἡ κυρία Μούλτων δὲν εἶνε προστατευόμενή μου. Ὅταν ἔγραψα νὰ

μᾶς στείλουν μία διδασκάλισσα, ἐγὼ δὲν ἤξερα ποιά θὰ ἦτο ! . . .

Μάρθα — Σεῖς λοιπόν, δὲν ξέρετε τίποτε ;

Μπελᾶς. — Τίποτε . . ἀπολύτως ! . . (ἰδίᾳ). Πόσα ψέμματα, Θεέ μου, καὶ στήν ἡλικία μου.

Μάρθα. — Τότε θὰ σᾶς πῶ ὅτι σκέπτομαι ! Ναί ! πολλά ἀσήμαντα πράγματα, ποῦ δὲν ἔδωσα στήν ἀρχὴν πολὺ προσοχή . . . θυμοῦμαι . . . δὲν καταλάβατε κοὶ σεῖς ὅτι ἀγαπᾶ τὰ παιδιὰ μας κάπως ὑπερβολικά ;

Μπελᾶς. — Ἐγὼ, ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθεια.

Μάρθα. — Παρατηρήσατε καλὰ καὶ θὰ τὸ καταλάβετε . . . Ὅταν μιλοῦτε γιὰ τὴν μητέρα τῶν παιδιῶν τὴν πιάνει μία συγκίνησης . . . ἔπειτα ἐκείνη ἢ λιποθυμία . . . ναί, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν γελιέμαι . . . Ἡ κυρία Μούλτων θὰ εἶχε πολὺ γνωριμία μὲ τὴν πρώτη γυναῖκα τοῦ κυρίου Δονάτου . . . θὰ παρευρέθη στήν ἀγωνία της . . . θὰ ὠρκίσθηκε σ' αὐτὴν νὰ ζῆ κοντὰ στὰ παιδιὰ της . . . καὶ νὰ τὰ ἐπιβλέπη !

Μπελᾶς. — (ἀναπνέων καὶ ἰδίᾳ) Ὀλιγώτερο κακό ! δὲν κατάλαβε τίποτε ἀπ' τὴν πραγματικότητα !

Μάρθα. — Ἄλλ' ὄχι ! . . . ἡ ἀληθινὴ αἰτία δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε αὐτή . . . Ἡ γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποῖαν μιλοῦμε, πέθανε σὲ μιὰ στιγμή . . . ἡ φωτιὰ ἄλλαξε τὴ μορφή της . . . σεῖς ὁ ἴδιος δὲν μπορέσατε νὰ τὴν ἀναγνωρίσετε ! . . (προχωρεῖ αἰφνιδίως πρὸς τὸν Μπελᾶν σὰν νὰ ἔβαλε κάποιαν ἰδέαν) . . . Ἄλλ' ἂν δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν ; . . πῶς ; μὲ ποῖαν ἀπόδειξιν ἐβεβαίωσαν τὸν θάνατό της ;

Μπελᾶς. — Θέλετε νὰ μάθετε ; . . . Θεέ μου ! . . . τὸ πρᾶγμα εἶν' ἀπλούστατο . . . δὲν θὰ ἦτο ἀπλούστερο . . .

Μάρθα. — Ἐ ! καλὰ ! ἀφοῦ εἶνε τόσο ἀπλοῦν, γιατί εἶσθε τότε τόσο ταραγμένος !

Μπελᾶς. — Ἐγὼ δὲν εἶμαι ταραγμένος . . . ἀλλὰ τί . . .

σᾶς φαίνεται... ποτέ δὲν ἤμouνα τόσο ἥσυχος... γιατί νὰ ταραχθῶ ; ... δὲν βλέπω τὴν αἰτία !...

Μάρθα.—Εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσω μὲ τὸν Μαυρίκιο !

Λουῖζα.—(εἰσέρχεται μὲ ἄνθη) Λοιπὸν δὲν ξέρει ἡ κυρία ὅτι ὁ κύριος Δονᾶτος ἐβγήκε ἔξω ;

Μάρθα.—Βγήκε ; πότε ;

Λουῖζα.—Ὀλίγο ὑστερότερα ἀπὸ τὴ λιποθυμία τῆς κυρίας Μούλτων.

Μάρθα.—Ἄλλὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ βγῆ καθ' ὅλην τὴν ἡμέρα, κύριε Μπελᾶ, γνωρίζετε ποῦ πῆγε ;

Μπελᾶς.—Ἐνῶ ἀνέβαινε στὸ ἀμάξι, εἶπε στὸν ἀμαξηλάτη : « Ὀδὸς Ταλβούρου ἀριθ. 14 ».

Μάρθα.—Εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου του !... ναὶ ἀλλὰ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐκανόνισε μαζῆ του ὅλες τῆς ὑποθέσεις του.

Λουῖζα.—(ἀπὸ τὸ παράθυρον) Ἄ ! νὰ ἡ κυρία Μούλτων μὲ τὰ παιδιὰ (φεύγει).

Μάρθα.—(βλέπouσα πρὸς τὸν κῆπον, εἶτα προχωρεῖ πρὸς τὸν Μπελᾶν) Κύριε Μπελᾶ, κάτι μυστήριον ὑπάρχει σ' ὅσα συνέβησαν. Τὰ γνωρίζετε ὅλα καὶ δὲν θέλετε νὰ μοῦ φανερώσετε τίποτε. Καλὰ, ἐγὼ ἡ ἴδια θὰ μάθω τὴν ἀλήθεια !... (ἀποσύρεται στὸ βάθος).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ ἄνω, Μαρτῖαν-Παῦλος-Ἰωάννα

εἶτα Λουῖζα

Μαρτῖαννα.—(στηριζομένη ἀπὸ τὸν Παῦλον καὶ Ἰωάνναν εἰσέρχεται) Εὐ... χαριστῶ... Ἄφῃστε με... Ἔχω ἀρκετὴ δύναμι νὰ στηριχθῶ...

Παῦλος.—Δὲν πειράζει... στηριχθεῖτε στὸ μπράτσο μας. Ἐλάτε νὰ καθήσετε ἐδῶ στὸ κάθισμα!

Μαριάννα. — (καθημένη δεξιά) Σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶμαι καλλίτερα, καὶ λυποῦμαι μόνο, ὅτι ἔκαμα ὄλους σας νὰ ἀνησυχήσετε.

Ἰωάννα. — (πηγαίνει σιγὰ πρὸς τὴν Μάρθαν) Ξεύρεις Μητέρα; Ἡ κυρία Μούλτων, δὲν ἔχει τὴν ἡλικία ποῦ φαίνεται ὅτ' ἔχει . . . εἶνε πολὺ ποιοῦ νεωτέρα, καὶ τὸ κατάλαβα προητέρα, ποῦ τῆς δώσαμε νὰ μυρίση ἓνα ἄνθος! . . . "Ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ μὲ κύτταξε στὸ πρόσωπο! . . . ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ τόσο, ποῦ θὰ ἔλεγεσ ἐκείνη τῆ στιγμῆ ὅτι δὲν ἔπερασε τὰ τριάντα ἕξ χρόνια!

Μάρθα. — Τριάντα ἕξ . . .

Λουϊζα. — Κυρία, ὁ χρυσοχόος σας περιμένει ἔξω.

Ἰωάννα. — "Ἄ! γιὰ τὰ κοσμήματα ποῦ παραγγείλαμε θὰ ἦρθε (κάνει νὰ φύγη).

Παῦλος. — Καὶ θὰ διαλέξης χωρὶς νὰ εἶμαι καὶ ἔγὼ παρών;

Μάρθα. — Δὲν εἶν' ἀνάγκη Παῦλε . . . μείνε μὲ τὴν κυρίαν Μούλτων.

Παῦλος. — Καὶ θὰ πάρης τὰ κοσμήματα χωρὶς νὰ μοῦ ἀρέσουν;

Μάρθα. — "Ἐ! τότε πηγαίνετε.

Ἰωάννα. — Ἐλᾶτε μητέρα! . . .

Μάρθα. — (παρατηροῦσα τὴν Μαριάνναν) Θέλω νὰ μάθω αὐτὸ τὸ μυστικό, καὶ θὰ τὸ μάθω ("Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μαριάννα — Μπελᾶς

Μπελᾶς. — Λοιπὸν τί σᾶς ἔλεγα; Τί σᾶς ἐπαναλάμβανα ἀπ' τὴ στιγμῆ ποῦ εἶσθε ἔδῳ;

Μαριάννα. — Εἶμαι ἔξηντλημένη, ἐνικήθην! Αἱ τύψεις πληγῶσαν τὴν καρδιά μου καὶ κατέστρεψαν τὴν ὑγεία μου! "ὦ! ἔχετε δίκη, δὲν ἔπρεπε νὰ μείνω ἔδῳ! . . .

Μπελᾶς.— Πολὺ ἀργὰ τὸ καταλάβετε!..

Μαριάννα.— Ἄλλὰ ποιὸς ποτὲ μπορούσε νὰ τὸ προμαντεύσῃ. . . Ὅχι! δὲν μπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω τὸ μῖσος του, τὴν περιφρόνησί του! . . . αἰσθάνομαι ὅτι δὲν μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ.

Μπελᾶς.— Σιγά! γιὰ τὸ Θεό! . . .

Μαριάννα.— Θέλω νὰ φύγω καὶ ἀμέσως! βρῆτε σεῖς μιὰ δικαιολογία . . . μιὰ πρόφασι . . . χάνω τὸ λογικὸ μού, ἂν μείνω ἔδῳ . . . ἔχασα ὅλο τὸ θάρρος μου! . . .

Μπελᾶς.— Μὰ τὸ Θεό, τὸ βλέπω πολὺ καλὰ . . . ὦ! μὲ κάνετε καὶ δὲν ξέρω τί λέγω, κάνω ὄρκους! Δὲν γνωρίζω τὸν ἑαυτόν μου! . . . ὦ! γυναῖκες! γυναῖκες! Κ' ἐγὼ ὁ βλάκας ἔλεγα ὅτι ἔκανα ἄσχημα νὰ μὴν παντρευθῶ!

Μαριάννα.— Ἐμπρὸς κύριε! . . . ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ-τιμος! Ἄφ' οὗ θέλετε νὰ φύγω, τώρα ἀπὸ σᾶς μόνον ἐξαρτᾶται!

Μπελᾶς.— Ἦσυχάσατε, κυρία! ἤσυχάσατε!.. Νὰ φύγετε ἔτσι ἀπότομα, σὰν νὰ κάνετε ἐγκλημα; . . . προπαντὸς σήμερα; Ἄλλὰ τότε ἡ ἀμφιβολίες θὰ ἀλήθευαν, καὶ ἀντὶ νὰ σᾶς σώσω θὰ ἐρριψοκινδύνευα τὰ πάντα.

Μαριάννα.— ὦ! σᾶς παρακαλῶ . . . σκεφθῆτε καλλίτερα . . . βρῆτε μιὰ ἀφορμὴ . . . πῆτε ὅτι μιὰ ἐπιστολή . . . μιὰ κατεπείγουσα ἐργασία . . . ὅτι μὲ προσκαλοῦν . . . τί ξέρω καὶ ἔγω νὰ πῶ . . . ἀλλὰ κάνετε γρήγορα . . . γρήγορα! . . .

Μπελᾶς.— Περιμείνατε λίγες ἡμέρες . . . δὲν σᾶς ζητῶ ἢ λίγες ἡμέρες! εἶνε ἀνάγκη! . . .

Μαριάννα.— Ναί, θὰ περιμένω . . . φθάνει νὰ μὴ μ' ἀφίσετε μόνη μαζύ της! . . . Σκεφθῆτε ὅτι αἱ δυνάμεις μου ἐξηντλήθησαν, καὶ ὅτι δὲν εὐθύνομαι πιά γιὰ ὅτι δυσάρεστο θὰ συμβῆ.

Μπελᾶς.— Δὲν σᾶς ζητῶ παρὰ λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ συγκεντρώσω τῆς ἰδέες μου. Ἦσυχάσατε κυρία, καὶ λάβετε

ὑπομονή, θὰ γείνη καὶ ἡ τελευταία δοκιμή. Πηγαίνω νὰ γράψω στὸ γιατρὸ Ὅσβόρνο . . . (ιδίᾳ) ὦ! Θεέ μου πῶς ἄλλαξαν τὰ πράγματα . . . Τώρα ἐγὼ τὴν ἐμποδίζω νὰ φύγη! . . . λοιπὸν θάρρος (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Μαριάννα—Ἰωάννα—Παῦλος

Μαριάννα.—Ἐμπρὸς ἔνοχος γυναῖκα! . . . Βάδιζε στὸ πεπρωμένο σου . . . Τρελλή, ποιὸς θέλεις νὰ σὲ συγχωρήσῃ! . . . Κανείς! . . . ὦ! δὲν ὑπάρχει συγγνώμη γιὰ τὴ δυστυχημένη μητέρα, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ κλάψω ἔμπρὸς στὰ παιδιά μου! (ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἰωάννα εἰσέρχονται ἐκ τοῦ βάθους συνομιλοῦντες).

Παῦλος.—Ἄς ποῦμε τὰ σχέδιά μας καὶ στὴν κυρία Μούλτων.

Ἰωάννα.—Ναί, ναί, ἄς τῆς τὰ ποῦμε ὅλα! . . .

Μαριάννα.—Λοιπὸν ἐτελειώσατε τῆς παραγγελίας σας;

Ἰωάννα.—Ναί, ναί ὅλες!

Παῦλος.—Καὶ ἤρθαμε νὰ σᾶς δείξουμε ὅτι καλλίτερο προμηθευθήκαμε.

Μαριάννα.—Τὶ εἶν' αὐτὸ; Θήκη φωτογραφίας;

Ἰωάννα.—(γονατίζουσα) Καὶ μιὰ εἰκόνα . . . τὴ γνωρίζετε;

Μαριάννα.—Εἶναι ἡ κυρία Δονάτου;

Παῦλος.—Ναί, ἡ μητέρα μας, δὲν εἶν' ἀλήθεια πῶς εἶν' ὠραία μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ;

Ἰωάννα.—Εἶνε μιὰ ἔκπληξις ποῦ προετοιμάσαμε γιὰ τὸν παππάκι μας! Ὁ Παῦλος κι' ἐγὼ παρακαλέσαμε τὸν δάσκαλο τῆς ἰχνογραφίας, ποῦ ἐπιτυγχάνει πολὺ καλὰ τῆς φυσιογνωμίας νὰ μᾶς κάνῃ ἀπὸ φωτογραφία μιὰ μικρογραφία. Αὐτὸς ἐδέχθηκε παραγγεῖλαμε λοιπὸν σιὸν χρυσοχόον

αὐτὴ τὴν θήκην γιὰ νὰ βάλωμε μέσα τὴ φωτογραφία. Μᾶς τὴν ἔφερε λοιπὸν καὶ μᾶς τὴν ἔδωσε κρυφά . . .

Παῦλος.—Δὲν εἶνε καλὴ ἡ ἰδέα; Γιὰ νὰ κατορθώσωμε ὅμως αὐτό, ἐξοδεύσαμε ὅλες τῆς οἰκονομίες μας.

Ἰωάννα.—Ἀπόψε θὰ τὴν κρεμάσωμε στὴν κάμαρα τῆς μητέρας.

Παῦλος.—Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι τὴν ἀκούω νὰ φωνάζη: «Μαυρίκιε, Μαυρίκιε, παρατηρήσατε ἐκεῖνο τὸ ὠραῖο φόρεμα, ποῦ φοροῦσα τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας», γιὰτὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τοῦ πατέρα μας τοῦ ἄρесе πάρα πολὺ κεῖνο τὸ φόρεμα! . . .

Μαριάννα.—Εἴσαστε δύο ἄγγελοι ὦ! μὲ πληγώνετε μὲ πληγώνετε ἄσπλαχνα τὸ κάνετε μὲ τόση χάρι μὲ τόση εἰλικρίνεια

Παῦλος.—ὦ! Θεέ μου! μήπως σᾶς ὑπενθυμίσαμε καμμιά σκληρὴ ἀνάμνησι;

Ἰωάννα.—Σ' ἐλυπήσαμε πάλι, ὅπως σήμερα τὸ πρωί; . . .

Μαριάννα.—Ὅπως σήμερα τὸ πρωί ὦ, ὄχι! ὄχι! . . .

Ἰωάννα.—Μήπως χάσατε κανένα παιδί σας;

Μαριάννα.—Ἐὰν ἔχασα! . . . ὦ! ναί, ἔχασα! . . . ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, ἀφήστε με! Εἶμαι πολὺ ἀτυχής! . . .

Ἰωάννα.—Συγγνώμη. Ὑποφέρομε καὶ μεῖς ὅταν σᾶς βλέπωμε νὰ κλαῖτε ἐξ αἰτίας μας! . . .

Μαριάννα.—Ὅχι ὄχι ἡσυχάσατε πιστεύσατέ με δυστυχισμένη κόρη! . . . ἀλλ' αὐτὴ κλαίει . . . κλαίει . . . (Σπογγίζουσα τὰ μάτια τῆς Ἰωάννας) δάκρυα! . . . Καὶ τὶ περισσότερο μποροῦσα νὰ ἐλπίζω; ὦ! παι . . . διὰ . . . μ . . . (θέλει νὰ τὰ ἀγκαλιάσῃ ἀλλ' αὐτὴ τὴ στιγμή μπαίνει ἡ Μάρθα. Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἰωάννα σηκώνονται).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μάρθα καὶ οἱ ἄνω

Μάρθα.—Κυρία, τί κάνετε;

Μαριάννα.—Σᾶς ζητῶ συγγνώμη . . . Ἐγώ ! . . .

Παῦλος.—Κριμα χωρὶς νὰ θέλωμε ἔλυψήσαμε πάλιν τὴν Κυρίαν Μούλτων, καὶ τῆς ζητούσαμε συγγνώμη.

Μάρθα.—Σεῖς, ἐπιτέλους ἐννοεῖτε πάντοτε νὰ τὴν κουράζετε, ἐνῶ ἔχει ἀνάγκην ἡσυχίας ! Ἀφήστε μας μόνες καὶ πηγαίνετε στὸν κῆπον !

Μαριάννα.—Ἄλλ' ὄχι κυρία, σᾶς βεβαιῶ . . .

Μάρθα.—Παῦλε, ὁ περιβολάρης ἔφερε μιὰ νέα συλλογὴ ἀπὸ λουλούδια . . . θὰ μπορῆς νὰ διαλέξης γιὰ τὸ περιβολάκι σου . . .

Παῦλος.—Ναί, μητέρα, καὶ γιὰ τῆς Ἰωάννας. Κυρία Μούλτων, ποιά λουλούδια προτιμᾶτε . . . Ἐχω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ μάθω, γιὰ νὰ φυτέψω ἀπ' αὐτά, κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό σας ! . . .

Μαριάννα.—“Ὅποια θέλετε, κύριε Παῦλε ! Μοῦ ἀρέσουν ὅλα ! (ἰδίᾳ) ἀλλὰ δὲν θὰ τὰ ἴδῶ ν' ἀνθίζουν ! (ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἰωάννα φιλοῦν τὴν Μαριάνναν καὶ φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Μαριάννα — Μάρθα

Μάρθα.—(ἰδίᾳ) Θὰ τὰ μάθω ὅλα ! . . . Σεῖς, κυρία Μούλτων, ἔχετε μεγάλη οἰκειότητα στὰ παιδιὰ μας . . . καὶ κάνουν κατάχρησι αὐτῆς.

Μαριάννα.—Ἐγὼ ἔχω μεγάλη οἰκειότητα ; . . . συγχωρηστέ με, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ γινόμευνα ἄξια τῆς παρατηρήσεως αὐτῆς ! . . .

Μάρθα.— Νά, καὶ πρὸ ὀλίγου ὅταν ἐρχόμουν . . . φαινόταν ὅτι . . .

Μαριάννα.— “Ὅταν ἤρχεσθε . . . εἶν’ ἀλήθεια . . . ἀλλὰ διὰ πρώτη φορά λησμόνησα τὴν ἀπόστασι ποῦ μᾶς χωρίζει!

Μάρθα.— Κυρία Μούλτων, σεῖς φαίνεται μὲ παρεξηγήσατε, δὲν εἶμαι οὔτε ζηλότυπη . . . οὔτε ὑπερήφανη . . .

Μαριάννα.— Οὔτε ζηλότυπη . . . τὸ ξέρω! . . .

Μάρθα.— Νομίζω μάλιστα ὅτι γιὰ τὴν ἀπαραίτητη ἀξιοπρέπειά σας, δὲν πρέπει νὰ τοὺς δίδετε καὶ πολὺ θάρρος!

Μαριάννα.— Μὰ καὶ σεῖς, κυρία!

Μάρθα.— Ἐγὼ εἶμαι ἡ μητέρα των!

Μαριάννα.— (ζωηρὸ) Ἡ μητέρα των;

Μάρθα.— Καὶ κανεῖς πιστεύω, δὲν θὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῇ!

Μαριάννα.— ὦ! ὄχι! . . . βεβαιωθείτε . . . ὅτι κανεῖς δὲν θὰ τολμήσῃ . . . κανεῖς!

Μάρθα.— Βεβαιωθείτε; . . . προφέρετε αὐτὴ τὴ λέξι μὲ ἓνα τόνο παράδοξο! . . .

Μαριάννα.— Κυρία, σᾶς παρακαλῶ, μὴ δίδετε προσοχὴ σ’ ὅτι λέγω! . . . ἔχει ἐξεσθενίσει τὸ λογικὸ μου . . . καὶ μοῦ εἶν’ ἀδύνατο νὰ σᾶς δώσω ἐξήγησι σ’ ὅτι σκέπτομαί καὶ λέγω!

Μάρθα.— Τὰ λόγια σας εἶνε μυστηριώδη! . . . Σεῖς καταλαμβάνετε χωρὶς νὰ σᾶς πῶ πωτὲ τίποτε, ἐννοήσατε ὅτι ἐνίοτε μὲ πιάνει ἓνας ἀφάνταστος τρόμος! . . .

Μαριάννα.— Τρόμος;

Μάρθα.— Πάντοτε, ὅταν βρίσκομαι κοντὰ στὸν ἄνδρα μου καὶ στὰ παιδιὰ μου, τῆς ὥρας ποῦ βασιλεύει μέσα στὴν οἰκογένειά μας ἡ χαρὰ καὶ ἡ καρδιὰ χαίρεται γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη, ὁ νοῦς μου τότε ἀνήσυχτα βλέπει μιὰ ὄπτασία . . . μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω τὴ γυναῖκα ἐκεῖνη, ὠχρὰ καὶ ἀκίνητη νὰ κάθεται μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀνδρός μου . . . ναι ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη, ποῦ δὲν τὴν γνωρίζω . . . οὔτε εἶδα ποτέ.

Μαριάννα.— Ποιὰ γυναῖκα;

Μάρθα.—Τὴ Μαριάννα! Καὶ τότε! . . . (προχωρεῖ ἕνα βῆμα πρὸς τὴν Μαριάνναν) Καὶ τότε βλέπω τὸν ἄνδρα μου νὰ σηκώνεται καὶ νὰ ἐκδιώκῃ τὴν ἔνοχη γυναῖκα ἔξω τῆς οἰκίας!

Μαριάννα.—Κι' ἂν εἶνε ἔτσι . . . τί θέλετε περισσότερο ;

Μάρθα.—Θέλω νεκρὰ καὶ αὐτὴ καὶ τὴν ἀνάμνησί της.

Μαριάννα.—Ἔ, τότε λοιπὸν μὴν τὴν προκαλεῖτε ;

Μάρθα.—Τί θέλετε νὰ πῆτε ;

Μαριάννα.—Θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ταράζετε τοῦ τάφου τὴ γαλήνη! Γιατὶ νὰ ἀνακαλῆτε τοὺς νεκρούς ; Εἶνε ἀνοησία νὰ καυχᾶται κανεὶς, γιὰ τὴν εὐδαιμονίαν του νὰ ὑβρίζῃ ἐκείνους ποῦ ἔπесαν καὶ νὰ προκαλῆ τοὺς πάσχοντας.. Ὅλα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε ἀβέβαια . . . ποιὸς μπορεῖ νὰ προμαντεύσῃ τὸ μέλλον ;

Μάρθα.—Ἄλλὰ ποιά εἶσθε κυρία ;

Μαριάννα.—Ποιά εἶμαι ; Μιὰ ποῦ ὑπέφερα πολλά . . .

Μάρθα.—Μοῦ προξενεῖτε φόβον . . . (μακρὰ παῦσις). Εἶπατε ὅτι ὑποφέρατε πολλά . . . Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, ἡ λύπη κτυπᾷ μερικὲς φορὲς καὶ τῆς ἀγνότερες καρδιές, ἐπειδὴ σεῖς, εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ ἔχετε ἀθάνα καρδιὰ καὶ δὲν εἶσθε ἄξια νὰ ὑποφέρετε τόσον.

Μαριάννα.—Σᾶς ἐξορκίζω κυρία, παύσατε νὰ ἀσχολῆσθε περὶ ἐμοῦ, μὴ ζητῆτε νὰ μάθετε τὰ μυστικά μου . . . Ὑπάρχουν πολλὰ μυστικά, τῶν ὁποίων ἡ ἐξηγήσις εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος.

Μάρθα.—Ἐπικίνδυνος . . . διατί ;

Μαριάννα.—Σεῖς εἶσθε εὐτυχής . . . ἀγαπᾶσθε . . . σεβασθῆτε λοιπὸν τῆς λύπης μου, φυλάξατε τὴ χαρὰ σας καὶ τὴν εὐτυχία σας !

Μάρθα.—Χαρὰ, εὐτυχία, τὴν ὁποίαν σεῖς μπορεῖ νὰ ζηλεύετε ! . . .

Μαριάννα.—Οἱ κολασμένοι ζηλεύουν ἐκείνους ποῦ εἶνε στὸν οὐρανό . . . αὐτὴ εἶνε ἡ τιμωρία των ! . . .

Μάρθα.—Ἄλλὰ γιατί τότε μένετε στὸ σπῆτι αὐτό, ποῦ εἶνε γεμᾶτο εὐτυχία ; . . .

Μαριάννα.—Δὲν θὰ μείνω πολὺ !

Μάρθα.—Θέλετε νὰ μᾶς ἀφήσετε, διότι εἶμαι εὐτυχι-σμένη, ἀγαπωμένη ; ἀλλ' ἐὰν ἐκεῖνος δὲν μὲ ἠγάπα, θὰ ἐμένατε ἐδῶ ;

Μαριάννα.—(μὲ ὀρμητικὴ χαρὰ) Ἐὰν δὲν σᾶς ἀγαποῦσε!

Μάρθα.—Λοιπὸν θέλατε....

Μαριάννα.—Τὶ βλάπτει ἂν φύγω, δὲν σᾶς φθάνει ἢ ταπεινώσι μου καὶ ἢ νίκη σας!

Μάρθα.—Ἡ νίκη μου; Ἄλλ' ὁμιλεῖτε σᾶν νὰ εἶχατε δικαιώματα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνδρός μου, ἐνῶ μόνη ἐγὼ εἶμαι κυρίαρχος σ' αὐτήν. Ἐμὲ μόνον ἀγαπᾶ καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα ἐγὼ μόνη ν' ἀγαπῶμαι, διότι κατώρθωσα νὰ σβύσω ἀπὸ τὰς σκέψεις του τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνης, ἢ ὁποία τόσον αἰσχρὰ τὸν ἠπάτησε! Ἐδῶ, ἐγὼ εἶμαι ἢ σύζυγος, ἢ μητέρα, ἢ νόμιμος γυναῖκα του καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῇ.

Μαριάννα.—(παρατηροῦσα αὐτήν) Ποῖος σᾶς τὸ λέγει αὐτό; Ποῖος σᾶς βεβαιώνει; Τὶ γνωρίζετε!...

Μάρθα.—(φωνάζουσα) Ἄ! ἡμouνα βεβαία... σεῖς... λοιπὸν εἶσθε ἢ Μαριάννα!

Μαριάννα.—Ἐ, καλὰ, εἶμαι ἢ Μαριάννα! Σεῖς μ' ἐβασανίσατε, καὶ μ' ἀναγκάσατε νὰ προδοθῶ... Τώρα βέβαια θὰ εἶστε εὐχαριστημένη! Ἀπὸ ἕξ μῆνες ζῶ κοντὰ σας μὲ ταπεινώσι, ὑπομονὴ καὶ ἐλπίδα. Ἐδέχθηκα καὶ ὑπέμεινα ὅλα καὶ ἐνῶ ἡμouνα ἔτοιμη νὰ φύγω καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὴς ἀγαπημένες μου ὑπάρξεις, τὴ μόνη μου χαρὰ ποῦ μοῦ ἀπέμεινε, τώρα σεῖς θέλετε νὰ μ' ἐμποδίσετε καὶ προτιμήσατε νὰ παλαίσετε μ' ἐμέ. Καλὰ λοιπὸν, πάλη καὶ πάλη φρικτὴ ἐξοντωτικὴ! Σεῖς μόνον ἢ ἐρωμένη μπορεῖ νὰ εἶσθε τοῦ κυρίου Δονάτου, ἀλλ' ἐγὼ θὰ εἶμαι ἢ μητέρα τῶν παιδιῶν του πάντοτε!...

Μάρθα.—Ἡ ἐρωμένη; Ἄ! κυρία! σεῖς δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ φέρεται τὸν τίτλον τῆς συζύγου, τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ μ' ἀφαιρέσετε!...

Μαριάννα.—Θὰ τολμήσετε ν' ἀρνηθῆτε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἢ Μαριάννα! πῆτέ το! Θὰ τολμήσετε;

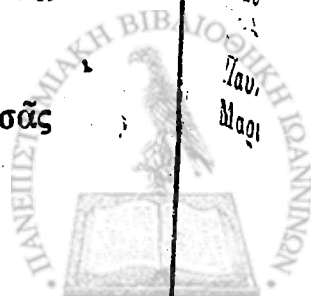
ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Μαυρίκιος καὶ αἱ ἄνω

Μαυρίκιος.—Κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ, κυρία μου, νὰ σᾶς ἀμφισβητήσῃ αὐτὸ τὸ ὄνομα!...

Μάρθα.—Ἄ! Μαυρίκιε!

Μαυρίκιος.—Αὐτὸ δὲν θὰ δώσῃ αἰτίαν, οὔτε νὰ σᾶς

καταγγείλω, οὔτε νὰ σᾶς ὑποβάλλω σὲ δικαστικὴ ἀπόφασιν.
Θὰ πῶ μόνον . . . τὴν ἀλήθειαν . . . Μιλήσατε γιὰ τὰ παι-
διά . . . ἅς μᾶς δικάσουν ἐκεῖνα!

Μαρινάνα. — Τὰ παιδιά μου!

Μαυρίκιος. — Ἐχετε τὴν τόλμην νὰ σκοτώσετε τὴν ἀνά-
μνησιν τοῦ σᾶς ἀνύψωσα στὴ καρδιά τῶν παιδιῶν . . . θέ-
λετε νὰ θάψετε στὴν ἀτιμία σας τὴν ἀθωότητά των, τοῦ ἔσε-
βάσθην καὶ ὑπερήσπισα καὶ ἐναντίον αὐτῆς ἀκόμη τῆς πικρᾶς
ἀναμνήσεώς μου; Καλά! φωνάζατέ τα καὶ εἶμαι ἕτοιμος!

Μαριάννα. — Κύριε . . .

Μαυρίκιος. — Ἐγὼ ἀνέθρεψα καὶ ἐδίδαξα σ' αὐτὰ τὴν
ἀρετὴν καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ οὔτε κἂν ὑποπτεύονται τὸ κακὸ
τοῦ τοὺς ἐγίνει . . . ἔμπροσ, δίδαξέ τι ἂν ἔχῃς τὸ θάρρος,
διδάξατε τὰ παιδιά σας, ὅτι κονιὰ στὰ ἅγια καὶ ἀθῶα καθή-
κοντα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης στὴν οἰκογενειακὴ ἔστιν,
ὑπάρχουν καὶ ἔνοχες παραφορές, αἰσχροὶ πάθη, τοῦ ἀπομα-
κρύνουν τὴν γυναῖκα ἀπ' τὸ σπῆτι της, τὴν μητέρα ἀπ' τὰ
παιδιά της καὶ ρίπτουν ὀλόκληρη τὴν οἰκογένειαν στὸ αἶσχος
καὶ τὴν ἀτιμία! . . .

Μαριάννα. — Ἄχ! κύριε!

Μαυρίκιος. — Πῆτε στὴν Ἰωάννα, ὅτι εἶσθε μιὰ ἀπ'
αὐτῆς τῆς γυναῖκες καὶ ὅτι γιὰ τὴν ἐγκατάλειψίν σας, ἀντὶ τῆς
ἐντροπῆς τοῦ φέρει ἢ ἐπ' ἀντιδοξίας σας, ζητεῖτε τὴν ἀγάπην της.
Δὲν ξέρω τί θ' ἀπαντήσῃ, δὲν ξέρω ἂν δεχθῆ νὰ ἀφίση ἐμέ,
καὶ ν' ἀκολουθήσῃ σᾶς . . . ἀλλὰ σᾶς λέω δοκιμάσατε, εἰπῆτε
σ' αὐτὴ ποιά εἶσθε καὶ ἂς ἀποφασίσῃ! (πλησιάζει στὸ βᾶ-
θος καὶ φωνάζει) Παῦλε, Ἰωάννα . . .

Μαριάννα. — (ἐμποδίζουσα αὐτὸν) Ὅχι . . . ὄχι . . . μὴ
τὰ φωνάζετε! . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Οἱ ἄνω, Παῦλος — Ἰωάννα, ἔπειτα Μπελᾶς

Ἰωάννα. — Τί θέλεις μπαμπᾶ;

Παῦλος. — Μᾶς ἐφώναξες;

Μαυρίκιος. — Ὅχι ἐγὼ . . . ἀλλὰ . . . ἡ κυρία Μούλτων
. . . σᾶς μιλήσῃ!

Παῦλος. — Ἡ κυρία Μούλτων;

Μαριάννα. — Ὅχι . . . δὲ θέλω . . . τίποτε . . .

Ἰωάννα.— Θεέ μου, τί ἔχετε ;

Μαριάννα.— Παιδιά μου... ἀγαπητὰ παιδιά μου (διορθώνει). Συγγνώμη... συγγνώμη, κύριε Παῦλε... Δεσποινίς, ἔχω νὰ σᾶς πῶ κάτι ! (κλαίει). Φεύγω... σᾶς ἀφίνω...

Παῦλος - Ἰωάννα.— Φεύγετε ; μᾶς ἀφίνετε ;

Παῦλος.— Τώρα ποῦ ἀρχίσαμε νὰ σᾶς ἀγαποῦμε πολύ. Πατέρα, ἐμπόδισέ την νὰ μὴ φύγῃ !

Ἰωάννα.— Κράτησέ την μητέρα !

Μαριάννα.— Οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε ἡ μητέρα σας μποροῦν νὰ μ' ἐμποδίσουν, γνωρίζουνε... δὲν εἶν' ἀλήθεια ;...

Ἄλλὰ πῆτε...

Μαυρίκιος.— Ἡ κυρία Μούλτων ἐπειδὴ σᾶς ἐσυνήθισε πλέον, νὰ σᾶς βλέπῃ καὶ νὰ σᾶς ἀγαπᾷ, ὑποφέρει τώρα ποῦ εἶνε ἀναγκασμένη νὰ σᾶς ἀφίση καὶ νὰ φύγῃ... Τὸ πρᾶγμα εἶνε φυσικό... γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσετε λίγο... ἀγκαλιάστε την καὶ ἐπιτρέψατέ της νὰ σᾶς σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της, ὄχι ὡς διδασκάλισσα, ἀλλὰ ὡς καλὴ φίλη σας!...

Παῦλος.— (ριπτόμενος στὴν ἀγκαλιά της) Μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά!...

Ἰωάννα.— (ὁμοίως) Κι ἐγὼ μου κυρία Μούλτων!...

Μαριάννα.— (ἀγκαλιάζει με συγκίνησι ταῦτα) ὦ! εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ!... (κλαίει).

Παῦλος.— Ἄλλὰ δὲν θὰ μᾶς ἀφίσετε γιὰ πάντα !

Ἰωάννα.— Εἶν' ἀδύνατον, θὰ ἦτο πολὺ σκληρό !

Παῦλος.— Θὰ γυρίσετε ἀλήθεια ;

Μαριάννα.— Ποτέ ! (εἰσέρχεται ὁ Μπελᾶς).

Μαυρίκιος.— Καλέ μου φίλε... ἡ κυρία Μούλτων ὑπέφερε πολὺ στὸ βίό της... καὶ ἡ υγεία της εἶνε ἐπικίνδυνη, τὸ ταξεῖδι θὰ τὴν ἐβλαπτε... λοιπὸν εἶν' ἀνάγκη νὰ τῆς εὔρωμεν ἄλλοῦ κατοικία...

Μπελᾶς.— Ποῦ ;

Μαυρίκιος.— Σὲ μιὰ ἐξοχή !

Ἰωάννα.— Δὲ θὰ τὴν βλέπωμεν ;

Μαυρίκιος.— Ναί, θὰ τὴν βλέπετε πάντοτε, γιὰτὶ ὁ φίλος Μπελᾶς θὰ σᾶς πηγαίνη ἐκεῖ !

Μαριάννα.— Θεέ μου ! σ' εὐχαριστοῦ μ' ἐξαιρετικὰ ἰσχυρῶς !...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

